

Emese

(Regény)

(A „Ditka, az árva” című könyv folytatása)

Írta:

Végh Miki

E-mail: vmikusz@gmail.com

2011 április - 2012 május 15

Ültem a nappaliban, bár inkább szalonnak nevezném. Csodálatos antik bútorok, amilyeneket eddig csak képeken láttam. Karácsonyi Jutka elterpeszkedve egy kényelmes fotelban, körülöttem millió családi fotó, mellettem az anyám, aki folyamatosan szóval tart. Látszik rajta, minden mondatomat alaposan megemészt. Robi Picurkával a háttérben ülnek, nekem pillanatnyilag nem körülöttük forognak a gondolataim. Nézem a nagymamát, akire nem hasonlít az anyukám. Kemény fizikai munkát végzett egész életében. Nő léteére esztergályos volt. Sajnos előbb meghalt, semhogy egyetlen napig élvezhette volna a nyugdóját. Itt van egy képen egymás mellett a nagymama és nagypapa. Mintha idegen arcok néznének vissza rám, olyan érzésem támadt. Engemet anyukám, igaz, otthagyt egy kórházban, őt viszont találták a szülei. Markáns arcok. Nagypapa szintén fizikai munkás volt, de ő korán meghalt. Anyukám még tíz éves sem volt egészen.

- Nagyon elmerültél gondolataidban.

- Félek kimondani az érzéseimet. Robi mellett egészen elszoktam ettől. Belém rögződött, neki mindent elmondhatok következmények nélkül. Nagyon nehéz volt, hiszen addigi életem során ritkán fordulhatott elő. Most megint félek, mert van vesztenivalóm. Anyukám, én tőled nem távolodni szeretnék. Te vagy az utolsó láncszem, ami hiányzott az életemből és ami első kellett volna, hogy legyen.

- Ilyen szépen beszélsz rólam, mégis félsz?

- Igen, mert következménye lehet, ha valami számodra bántó dolgot mondok. Ugyanakkor, nehezen tudom leplezni az érzésemet. Tudod, volt egy borzasztó életem, ugyanakkor az is tény, szellemileg mindig élvonalban voltam. Az más kérdés, sokszor emiatt bántottak. Valamikor egy könyvben azt olvastam, a légszébénult, vastüdőben élő emberek között császár az, aki csak vak. Köztünk, intézetben nevelkedett gyerekek között is voltak császárok, akiket néha, esetleg több évente a szüleik hazavittek, vagy legalább meglátogattak. Ők nem voltak árvák, mint pl. én. Éppen ezért többre tartották magukat. Karácsonyi Jutka okos lány volt, de talált gyerek, aki még abban sem lehetett biztos, hogy azon a napon született, amikor anyakönyvezték. Kérlek, ne vegyed szemrehányásnak, mert magamban nem fogalmazódott meg bennem annak idején, hogy miért érdemeltem meg az anyámtól. Nem foglalkoztam azzal, hogy engemet is anya szült.

- Ezekért a szavaidért kéne megbántódnom? Hiszen az igazat mondom.

- Nem, nem ezekért. Viszont az igaz, gyümölcsöző kapcsolat csak úgy lehet köztünk, ha fátylat borítunk a múltra és új lapot nyitunk, ami tiszta. Őszinték vagyunk egymáshoz. Én itt kíváncsian nézem a képeket és idegen arcokat látok. Meglehet, azt mondd, butaság, de valami oka kell, hogy legyen annak, te minden képen szép vagy, megdobogtatod a szívemet, és a férjed is minden képen rokonszenves, akkor is, ha komoly. A nagymamám pedig teljesen idegen a számomra. Bocsáss meg, magamban úgy fogalmazom, engemet otthagytatok a kórházban, téged pedig úgy találtak a szüleid. Ne haragudj, kérlek!

- Én vagyok az egyedüli gyerek, mert anyámnak több nem születhetett.

- Én is egyedüli gyerek vagyok, méghozzá úgy, hogy évtizedekig mindenki úgy tudta, anyámnak nem lehet gyereke. Ketten, nagymamával voltatok a nagy titok őrzői. Csak gondolkodom. Te miből lehetsz olyan biztos, hogy kinek a gyereke vagy? Nézem a nagyszüleim, illetve a szüleid képeit. Markáns arcok néznek velem szembe, amikhez hozzá vagyok szokva, hiszen azon az úton, ahol én jártam, ritkán bukkant fel az értelem, a finom arcvonás. Bocsáss meg, én ezekből az arcokból nem olvasom ki az orvos gyereket! Ma már veszem a bátorságot, hogy magamról reális képet alkossak. Robinak köszönhetem. Ő azt mondta tegnap este, igen, ha nem intézetben nevelkedtem volna, ma én is lehetnék orvos. Ezek szerint belőlem kinézhető. Ami biztos, bár szégyenlem, hogy két éven keresztül visszaéltem emberek jóhiszeműségével,

de igaz, a személyem kellett hozzá, hogy bizalommal legyenek irántam. Ugye kértelek, hogy ne haragudjál?!

- Tévedsz, kislányom, én nem haragszom, hanem gondolkodom. Igen, még az is lehet, hogy a szüleim nem a szüleim. Ők egyszerű kétkézű munkások, én pedig momentán igazgató főorvos. Tessék, ha elkezdted, vond le a konklúziót is! Szerinted az én anyám, vagy a te anyád érdemel meg pozitívabb méltatást? Lehet, ők magukhoz vettek egy gyereket, én pedig eldobtam magamtól a sajátomat.

- Tudtam, nem szabad lett volna véleményt mondanom. Anyukám, én téged nagyon megszeretlek és tudatosan soha nem foglak megbántani. Ejtsük inkább a témát!

- Én meg azt mondom, a jó kapcsolatunk alapja a teljes őszinteség. Mondjuk ki, ami a szívünket nyomja.

- Igazad van. Kétségtelen, te eldobtál magadtól, de ehhez szükséged volt a nagymama segítségére. Az igazság soha nem fog kiderülni, de felvetődik bennem egy kérdés, ha vérszerinti az anyukád, akkor én közvetlen leszármazottja vagyok? Ha ez igaz, akkor ő az unokáját dobta el magától.

- Már nem derül ki a bizonyosság és nem is akarom. Ha vérszerinti felmenőim, ha nem, én örök hálával tartozom az emléküknél is, mert áldozatok árán embert neveltek belőlem. Az biztos, először életemben igazi szeretetet akkor éreztem, mikor Lajos udvarolni kezdett nekem. Rendes emberek voltak a szüleim, mert gondomat viselték, de gyerekkoromban nem volt terítéken a szeretet. Elégedett voltam. Tegnap együtt emlékeztünk arra a pillanatra, mikor a kapitányságon összeöleleztünk. Ugyanazt éreztük mindketten. Lehet, valamire rájöttél, amire én eddig nem?

Nem láttam rajta szomorúságot, csak azt, hogy komoly. Hozzábújtam, mintha kislány lennék. Puszkoltunk és ez végtelenül jólesett mindkettőnknek. Robi kiment valahová, ezért gyorsan megkérdeztem, ami nagyon fontos volt számomra.

- 47 éves vagy, egy ragyogó nő. Jöhet az életedbe egy komoly gavallér. Számítanom kell rá, hogy akkor eltávolodsz tőlem?

- Ez a kérdésed nagyon fáj.

- Azt hiszem jobb, ha ma este a továbbiakban hallgatni fogok.

- Lajost holtában is nagyon szeretem. Csodálatos életem volt mellette. Ami a gavallér kérdést illeti, nincs szükségem rá. Az igaz, egyedül borzasztóan rossz volt, de rád találtam, és ha rajtam múlik, soha többé nem engedlek el. Veled az életem más értelmet kapott. Az ő emlékét nem fogom soha meggyalázni egy másik férfivel. 25 évig hites feleség voltam, mostantól kezdve anya és nagymama akarok lenni.

*

A két gyenge nő még mindig ölelte egymást. Robi pedig visszajött és Picurkának mondta, nézzen ránk, de ne vegyen az ilyen felnőttekről példát! Hátrafordultunk, valóban Picurka minket nézett, erre elneveltük magunkat.

- Róbertnek is és mindenkinek igaza van, aki rád néz és látja a szemeidből sugárzó értelmet. Éppen ezért arra gondoltam, mi lenne, ha segítségemmel felvételiznél orvosi egyetemre?

- Nem, orvos az nem szeretnék lenni. Ahhoz nekem túl gyengék az idegeim. Különbösen is, Robi mellett rájöttem, szeretem a munkámat. Szeretek intézkedni és úgy érzem, megtalálom az emberekkel a hangot. Ha Robi megengedné, ilyen vonalon szívesen továbbtanulnék.

- Jaj, ne haragudjatok, mintha a nevemet hallottam volna említeni.

- A feleségedet fűzöm, menjen egyetemre és azt mondta, a te kezében van a döntés.
- Valamikor én is azt hittem, mikor magamhoz vettem őt. Aztán fokozatosan ráébredtem, minden döntés az ő kezében van. De hát, tegnap is tapasztalhattad, olyan munkákat vállal az én cégemben, amikről nekem fogalmam nincs. Rájöttem én a bölcs, ha valami nem lehet úgy, ahogy szeretném, akkor úgy szeretem, ahogy lehet. Ez persze hangzatos szöveg, de az én esetemben hamis, mert nem érzek kompromisszumot az üzletasszony mellett. Okos, értelmes és el kell ismernem, jobban csinálja, mint én. Nem bánom, mert bár soha nem voltam szegény, mégis mellette fogok meggazdagodni. Sokkal több jövedelmünk van, mióta ő irányítja a munkákat. Én csak kulizok. Lasszóval fogom a pácienseket.
- Büszke is voltam a lányomra, mikor telefonon intézkedett. Még az arcvonásai is megváltoztak. Átment hivatalosba.
- Tudod, Emese, nem tudom, hol tanult meg sakkozni Juditkám, de nagyon tud.
- Nem is tudok, bár megígérted, hogy tanítasz, ahogy kártyázni is megtanítottatok a szüleiddel.
- Kétségtelen, megtanítottunk. Ezt is elmesélem, hogy anyukád képből legyen. Szüleim szeretnek zsugázni, de Amerikában nemigen vannak partnereik a magyar kártyára. Leültünk négyesben. Lányodnak így kezdődött a tanulás mindjárt élesben. Gyorsan megtanulta, melyik milyen lap, aztán elkezdtünk játszani, és na ne mondjak nagyot, úgy öt partit játszottunk gyerekes módszerekkel, mikor egy nagyot sóhajtott, megpuszilt engem és fülembe súgta, úgy érzi, nem kell már magyarázni neki parti közben. Mit mondjak? Aznap nem, de a többi alkalommal folyamatosan lealáztak bennünket az apósával egyetemben. Tudod, apám meg nem szószátyár fajta. Anyámmal csak kapkodtuk a fejünket, ahogy a lányod akkurátusan rajzolgatta be nekünk a bunkókat. Merthogy azt sem firkálta, hanem rajzolta.
- Ez igaz, de megígérted, megtanítasz sakkozni is.
- Élő bábuval remekül megy neked. Ezt is elmesélem, csak azért, hogy anyukád megismerje a sírós kislányát. Én járom a várost, az országot. Reklámozok és fogom az embereket lasszóval. Tudod, Emese, nagy a munkanélküliség, de dolgozni nem akarnak. A pénz kéne nekik, ám mikor közlöm, nálam nincs ivászat és elvárom a becsületes munkát, akkor meghátrálnak. De azért nincs okom panaszra. Felveszem az embereket, azután átadom ennek a kis sírós babának a karmaiba. Láthatod, szép hosszú körmei vannak. Juditkám elkezd velük sakkozni. Ide-oda rakosgatja őket, aztán ha valamelyik reklamál, először szépen elmagyarázza, miért nincs más megoldás, mint amit ő gondol, másodjára pedig beinvitálja az illetőt az irodába és kifizeti az addig letöltött szolgálati idejét. Magyarul, könyörtelenül kirúg mindenkit, aki másodjára sem igazodik a munkafegyelemhez. Előfordult olyan, hogy egy szimpatikus embert felvettem, egy hónap múlva érdeklődtem a szerelmemnél, hogy teljesít az úr, ő meg közölte, már nincs nálunk állományban.
- Erről jut eszembe, ma elkaptam a klinikán a kollégámat, akinek a rokonsága örködik nálunk. Az örökös nagyrészt abból áll, hogy védik a nővérek erkölcsét, a saját javukra. Na mindegy. Közöltem vele, ha záros határidőn belül nem csap szét köztük, búcsút veszek tőlük és majd a lányomékat rendet csinálnak. Elképzelhetitek, hogy nézett rám a kolléga. Vagy 15 éve ismerjük egymást és úgy tudta, eddig csak férjem volt. Most, hogy nincs férjem, született egy lányom. Hebegett-habogott. Ő az első, aki megtudta, van egy Juditkám. Különben pedig én is Judit nevet adtam volna.
- Boldogan lennék Schuller Judit.
- Fáj, hogy nem lehetsz.

- Pedig a lányod büszke lehetne az apukájára is. Volt szerencsém ismerni őt. Egy igazi úri ember, akinek adni lehetett a szavára. Sajnáltam, hogy megszakadt a munkakapcsolatunk. Emese, ne sírjál! Egymást fertőzitek. De majd jön az én anyukám, aztán tudom isten, rendet csinál köztetek.

- Huhúúú! Anyu, majd megismered az anyósomat. Párszor helyrerakott, míg itt voltak. De igaz, még a gondolatomat is leste. Viszont nem sírós fajta, nem olyan, mint mi.

- Meg se kínáltalak benneteket semmivel. Nem tudok betelni az örömömmel. Elment a józan eszem, pedig higgyétek el, határozott vagyok.

- Emese, megértelek. Tudom, mit jelent egy késői gyerek. Régen lemondtam arról, hogy nekem valaha születhet egy Picurkám. Most pedig boldog vagyok, hogy van ő nekünk.

- Időben meg kellett volna házasodnod.

- Nem tehetek róla, ha számomra nem volt megfelelő felhozatal. Juditkám berobbant az életembe és egyetlen pillanatig nem vacilláltam. Aznap eldöntöttem, csak ő lehet a feleségem. Addig soha ilyet nem éreztem.

- Mondd, Róbert, mikor tudom jóvátenni azt a sok szenvedést, fájdalmat, amit a lányomnak okoztam?

- Ma még elmondhatom, jobban ismerem őt, mint te. Egyszerű a recept, halálodig szeressed! Neki semmi másra nincs szüksége, csak arra, hogy szeressük.

- Esküszöm, a hivatásomon kívül mindenemet odaadnám, ha el tudnám feledtetni vele azt a 26 évet. A hivatásomat csak azért nem, mert valamiből meg kéne élnem, máshoz pedig nem értek.

- Nem a pénzre van szüksége, hanem az ilyen mozdulatokra, amit most tettél. Öleljed, szeressed! Az anyagit megteremttem a számára. Nézz a lányodra és rájössz, az orvosi hivatáson kívül máshoz is értesz!

- Judit csak sejtheti, mit érzek tegnap óta itt a szívemben, de sajnos nem tudhatja. Elemi erővel tört fel belőlem az érzés, ami 28 évig szunnyadt bennem. Róbert, ezt szerencsédre te nem érezheted, mit jelentenek nekem a megtalált lányom könnyei. Most azért fáj a szívem, mert elmentek. Viszont van egy ötletem, csak félek előadni, hátha kikoszaraztok.

- Hahó! Én is itt vagyok. Anyukám, nekünk egymást kell szeretni, nem elég, ha te szeretsz engem. Szó nem lehet semmiféle kikoszarazásról és ezt bátran mondhatom Robi nevében is.

- Szeretném, ha a hétvégét együtt töltenénk Balatonon.

- Ha jól emlékszem, pontosan két éve, hogy utoljára Siófokon voltam, dolgozni egy napig.

- Egy napig mit dolgoztál, kislányom?

Robi válaszolt helyettem, mert nekem ismét eleredtek a könnyeim. Jólesik sírni. Kisíróm magamból lassan az összes rossz emléket. Ezáltal megkönnyebbülök.

- Tudod, a lányod két évig élt egy aljas szemét alak mellett, aki játékgépezett és ivott. Juditot pedig két éven keresztül hajtotta házalni. A vöröskereszt nevében rákos beteg gyerekeknek gyűjtött pénzt. A hiszékeny emberek adtak neki, ő meg este hazament és odaadta, amit aznap keresett. Ha késett a vonat, azért lett korbáccsal megverve, ha kevesebb pénzt szedett össze, mint ahogy azt a főbérője kikalkulálta, hát azért verte vagy rugdosta. A becsületes nőnek ilyen életet kellett élnie mindaddig, míg hozzám nem csengetett be tavaly, azért, hogy tőlem is pénzt kérjen. Tudtam, a vöröskereszt így nem gyűjt. Ők nem háznak. Behívtam, megbeszél-tük a dolgot és aznap már nem is engedtem haza. Másnap elmentünk a szegényes holmijáért.

A fickó, mikor meglátta, ököllel akart az arcába vágni, de peche volt, mert azt nem vette észre, hogy Judit mögött ott vagyok én. Elkaptam a kezét és aztán alaposan eltángáltam. Elképzelheted, nagyjából akkora termetű volt, mint ti. Judit Siófokon is ezért járt, ahogy az egész országot bejárta két év alatt.

Robi tudta, mi következik ezután. Anya és lánya együtt zokogtak.

- Emese, ahogy mondtam az imént, mindkettőnknek a feladata, hogy sok-sok szeretetet adjunk neki, azáltal a régi emlékek elhomályosulnak. Mióta ismerjük egymást, számtalanszor elgondolkodtam a tényen, egyedül éltem évekig egy nagy házban és valahol, nem is olyan messze tőlem, egy lányt azért vertek, mert azt akarta, hogy fedél legyen a feje felett. Szobakonyhás lakásban, konyhában egy sezlony. Én láttam, milyen körülmények között élt és soha nem fogom elfelejteni. Örülök a hétvégi ötletednek. Együtt leszünk, de szépen kérlek benneket, próbáljatok legalább akkor nem szomorkodni!

*

A mai napon befejeződik a parkettázás, aztán jövő héten jöhetnek a takarítók. Mondtam Robinak, majd én rendbe rakom anyukáék új házát, de hallani nem akart róla. Fogadott egy takarítóbrigádot. A sarkukban leszek. Várom a holnapot. Első hétvége együtt az anyukámmal.

2009. augusztus 1. szombat. Robi szerint sokat változtam, mióta született egy anyukám. Bizony, negyedik napja, hogy nekem is van. Persze, a változások nemcsak ez idő alatt történtek bennem, hiszen majdnem egy hónapja, hogy a rendőrségen találkoztunk és azóta hiszem, ő is van nekem. Elismerem, magabiztosabb lettem és nyafkább. Mindig is jellemző volt rám, hogy hamar elsírom magamat, de most, másfél év nyugodt élet után, meséink következtében újra és újra átélem a régi borzalmakat, nem tudok uralkodni magamon. Ugyanakkor feldobott vagyok, sokkal feldobottabb, mint eddig voltam, miközben Picurka születése óta igencsak szépnek mondom az életet. Holnap Picurkám belép a hatodik hónapba. Bizony, nagy fiam van, de hiába a fáradozásunk, lányunk nem akar megfoganni. Talán nem is baj, hiszen anyu felvetett egy új témát, jelentkezzek egyetemre. Két gyerek mellett igencsak nehéz lenne. Szóval, hol az emlékek miatt sírok, hol pedig a boldogság okán. Csodálatos, szép és okos anyukám van. Robikám szerint úgy fel vagyok társaságában dobva, mintha szerelmes lennék belé. Nem tudom. Az biztos, képtelen vagyok érzelmeimet kordában tartani. Szerelmes vagyok a férjembe, ő az, aki testileg kielégít naponta. Szerelmes vagyok a kisfiamba, mert benne látom életem folytatását. Szerelmes vagyok az anyósomba, mert bebizonyította, ő az, akire bizton számíthatok. Ez így volt három hónapig és így lesz egy hónap múlva. Addig is mindennap beszélünk egymással. Szerelmes vagyok az anyukámba, mert megtestesíti előttem az igazi nőt, aki példaképem, amilyen szeretnék lenni. Mit tudom én, mi a különbség a szerelem és a szeretet között? Ha a testi kapcsolat a szerelem, akkor sem tudom meghatározni, kihez milyen érzelmek kötnek. Tulajdonképpen mind a négy felsorolt személyhez testi kapcsolat is köt, csak persze más vonatkozásban. Ahogy Picurka ölelget, ahogy kicsi kezeivel simogatja az arcomat, az valami csodálat. Ahogy hozzábújhatok az anyukámhoz, ahogy magához ölel, miközben én is ölelem őt, az sem nélkülözhető. Anyuka ölelése, vagy az, ahogy vállamra teszi a kezét, nyugalmat áraszt. Furcsa, de lelkileg legalább olyan biztos támasz, mint a nagy mackó Robikám, aki mellett soha nem kell félnem, ő a megtestesült erő. Változtam, mert ennyi jót nem tudok feldolgozni. Tudom, egészségtelenül viszonyulok a szeretteimhez. A minap vad dolgot álmodtam. Nagy ágyon aludtunk hárman. Természetesen én középen. Este Robikámmal jót hancúroztunk. Izzásba hoztuk egymás testét, aztán megnyugodtunk. Majd fáradtan átfordultam a másik oldalamra, ahol anyukám feküdt és végül az ő ölelő karjaiban aludtam el. Ezzel tudom baj lesz, mert hiába nemsokára 28 éves leszek, át akarom élni a szeretetet, amit mint kisbaba nem kaptam meg. Istennőt látok az anyukámban. Kívánom, hogy ölelgesse, puszilgasson, simogassa a hajamat. Holnapra vonatkozóan nem beszél-

tünk meg lényegében semmit, csak azt, korán reggel megyünk hozzá és onnan Robi visz le bennünket Balatonra. Mai napon elsősorban Picurkának mindent bepakolok Robikám autójába. Egy csomó dolgot szeretnék vásárolni. Biztos, sok butaság lesz köztük, de nem baj, mert anyukám nyaralójában helye lesz mindennek. Boldog voltam, mikor tegnap Robi vett egy járókát. Visszük Balatonra, mert Picurkát nem lehet egyedül hagyni a heverőn. Egyszer még általános iskolás koromban egy hétig nyaraltam Zánkán. Úgy emlékszem, jól éreztem magamat. Na, ezt most gyorsan felírom, mert el fogom felejteni. Fürdőruhákat kell venni magamnak. Nincs egy darab sem. Eddig nem volt szükségem rá. Robikám végez a munkájával, hazajön, aztán én útra kelek a nagy bevásárlásra. Jó lenne, ha anyukám eljönne velem, de neki keményen kell dolgoznia. Én meg ma hanyagolni fogom a munkámat. Nem baj, minden rendben van. Különben pedig nemcsak én zavarodtam meg, hanem ő is. Mármost az édesanyám. Tegnapelőtt voltunk nála és eszébe nem jutott, hogy másnap, azaz tegnap a lányának névnapja lesz. Igaz, nekem sem. Tegnap korán reggel felhívott, hogy gratuláljon és jót neveltünk a zavartságunkon. Robikámtól csodálatos szép virágcsokrot kaptam. Na meg persze tortát is készített nekem. Picurka megkóstolta és ízlett neki. Azt mondják, a gyereket nem szabad rászoktatni az édességre és akkor később nem fogja kívánni. Ezt hogy tudná betartani egy olyan anyuka, akinek életében egyedüli öröme az evés volt? Nem tudnék lemondani a nassolásról még a kisfiam kedvéért sem. Az pedig, hogy vele ne osszam meg, elképzelhetetlen. Tegnap ebéd után mindkét Robit én etettem. Az egyik az ölemben, a másik közvetlenül mellettem, és ették velem együtt a fincsi tortát. Nagy esemény volt tegnap este. Apuka hívott fel telefonon, hogy gratuláljon nekem. Ez nagyon nem jellemző rá. Mármost az, hogy hosszan társalogjon. Azt mondja, ő nem a szavak embere. Jót neveltünk vele, mert én elmondtam, várja őket a totál üres ház, ő meg arról mesélt, hogy immár alig van valamijük, hiszen apránként mindenek túlradnak. Mindkét autójukat eladták, most egyet bérelnék. A ház, amiben laknak, már nem a sajátjuk. 28-án érkeznek és úgy döntöttek, csak a személyes holmijaikat hagyják meg, mert túl sokba kerülne a szállítása a bútoroknak Amerikából. Jönnek és nálunk fognak megszállni, mert még egy szék sem lesz a házukban. Itt fogunk járkálni bútorok után. Aranyos volt az anyukám. Felajánlotta ismeretlenül a segítségét nekik. Azt hiszem, élni fogunk vele, mert Robikámat, mint férfit, nemigen érdekli a ház berendezése, én nem értek hozzá, mert nulla a tapasztalatom, anyuka pedig nem rendelkezik helyismerettel. Bezzeg az én anyukám. Pazarul berendezett otthona van. Azt ugyan nem tudom, kettőjüknek miért kellett emeletes házat építtetni, de hogy szép az biztos. Feltételezem, a nyaralója sem földbe vájtt kunyhó. Megjegyzem, boldogan mennék egy kunyhóba is a szerettemmel. Kurucz Jutka, hová jutottál a konyhai sezlonytól? Brr! Elborzadok, hogy az is én voltam.

*

- Tessék, Kurucz vállalkozás!

- Szia, Juditkám!

- Szia, anyukám! De boldog vagyok, hogy hallhatlak.

- Úgy tűnik, komoly munkában vagy.

- Sajnos nem. Nincs kedvem hozzá. Reggel óta tornáztatom az agyamat. Készülök a holnapra. Egyébként mindig így veszem fel a telefont, hogy „Kurucz vállalkozás.” Robikám mondta, vesz nekem egy másik készüléket magáncélra, de hát nincsenek barátaim és nem is hiányolom.

- Kislányom, semmivel ne készüljél holnapra! Én tudom, mikre van szükség a nyaralóban és ha mégis tévedek, akkor elmegyünk ott vásárolni. Számtalan üzlet áll rendelkezésünkre.

- Anyukám édes, az unokád, aki gondot okoz. Ezen felül bevallom neked szégyenkezve, nincs fürdőruhám. Muszáj elmennem vásárolni. Robi nem jöhet velem a gyerek miatt, de különben

sem venném hasznát. Ennyi tapasztalatom van már, hogy Robi nem szeret ruhákat venni. Télen is, jó, hogy itt volt az anyukája, őt küldte el velem. Képzeld el, a fél ruhatáramat akkor vásároltam meg, mert nem kellett egyedül mászkálnom!

- Van igazságod. Róbert otthon van?

- Nincsen, de mindjárt jön, csak az utolsó simításokat végezteti anyukáék házában.

- Akkor semmi baj. Hívjad haza, aztán üljél kocsiba és várlak itt a klinikán! Címem megvan neked, könnyen idetalálsz. Szólok a portásnak, hogy engedjen be az udvarra autóval.

- Eljönne velem, tényleg?

- Ne csodálkozzál, hanem intézkedjél és hívd vissza! Míg ideérsz, addig dolgozom.

Dehogynem csodálkozom. Egész nap dolgozik, aztán kiejtek valamit a számon és azonnal segítségemre van. Robikám abban a pillanatban nyitott be a házba, mikor szétbontottuk a vonalat. Kezdtém mondani, mi volt anyukám javaslata, de a felénél leintett, mondván, készüljek és induljak, majd ő Picurkát ellátja. Öltözködés közben próbáltam elmagyarázni, hogy kell megfelelő sűrűségű tejbegrízt készíteni, de nem tartott igényt az instrukciónra.

- Tessék, Kurucz-vállalkozás!

- Róbert, Emese vagyok. Ezek szerint Juditkám már elindult?

- Indulok, csak nagyon izgatott vagyok. Hallottam, mit kérdeztél Robitól és elvettem kezéből a telefont.

- Az kéne még, hogy te is karambolozzál. Könyörgöm, vezetés közben ne gondold másra, csak figyeld az utat!

- Sok puszi neked, anyukám. Szia. Örülök, hogy féltesz.

Robi elmagyarázta, hogy a legegyszerűbb mennem és lelkemre kötötte, ha odaérek, azonnal hívjam! De utálok a nagyvárosi forgalmat. Ámbátor meg lehetek magammal elégedve, hiszen régen elképzelni nem tudtam, hogy valaha autót fogok vezetni. Ez jó, most elmosolyodtam. Nem az autóvezetés volt kérdéses, hanem eleve az, hogy autóba ülök. Biztos elég lenne hozzá a tíz ujjam annak összeszámolásához, 26 év alatt hányszor ültem magánkocsiban. Anyukám szerint ezen a sorompón keresztül kéne bejutnom az udvarra. Megnyomom a dudát, hátha történik valami. Jé! Kiugrott a fülkéből egy kopasz srác és nyitja a sorompót. Csak tudnám, addig mit csinált? Megáll egy autó, azt nem veszi észre? Behajtok mellette az udvarra, közben hajbókol nekem. Persze tudom, ez az igazgatónő lányának szól. Telefon Robinak, közben anyukám integet az emeletről. Legalább tudom, hová kell felmennem, miközben a kapuügyeletes is várakozik. Gondolom, az ő feladata lenne, hogy kalauzoljon. Megköszönöm, de nem veszem igénybe a szolgálatát. Az első emeleten anyukámmal összeölelkezünk. Betessékel egy irodába. Na végre, meg lehetek magammal elégedve, mert az én irodám szebb. Az is igaz, hogy sajátunk abszolút. Várakoznom kell, mert valahová elszaladt. Közben bejön egy idősebb hölgy, aki bemutatkozik nekem és egyből tegezőre veszi a figurát. Képben volt. Tudta, hogy a főorvos-asszony lánya vagyok. Most már én is tudom, ő pedig főnővér. Aztán bejött egy orvos is, aki szintén jól tájékozott volt. Kezet csókolt nekem, amitől zavarba jöttem. Emlékezetem szerint ritkán szoktak orvosok kezet csókolni becses személyeknek. Úgy emlékszem, ez az első alkalom. Aztán percekben belül kiderül, én vagyok a mumus, mert ő az őrző-védő szolgálatnak a rokonkapcsolata. Kedvem lett volna elmondani első benyomásomat, de inkább csak mosolyogtam azon, amiket mondott. Végre visszajött az anyukám is és azon nyomban távoztunk az ő kocsijával. Neki is meg kellett nyomnia a kürtöt, mire előbújt a kapuügyeletes srác.

- Miért vagytok Schuller-klinika?

- Meséltem róla, az első igazgatónk, aki meghalt, őt is véletlenül Schullernak hívták. Aztán ez valahogy megmaradt, miközben sajnos mindketten távoztak az élők sorából.
- Viszont, szerencsémre, Schullerné még vagy húsz évig vezetheti az intézetet.
- Soha nem voltam Schullerné, amit halála után nagyon bánok.
- Nagyon boldog vagyok, kétszeresen is. Tényleg nem szeretek egyedül vásárolni ruhaneműket, de ami legalább ennyire fontos, hogy ismét láthatlak. Úgy szeretném, ha mindig melletttem lennél.
- Sajnos arra nincs esély. Már csak azért sem, mert anyósodék megelőztek, aminek különben örülök. Nem leszel egyedül Picurkával.
- Hova megyünk?
- A világ végére. Elrabollak, jó lesz?
- Nem, az nagyon nem lesz jó. Soha nem tudnám Robit elhagyni és nemcsak azért, mert szeretem, hanem azért is, mert neki köszönhetem, hogy emberi életet élhetek. A kisfiamról pedig kár is szót ejteni. Inkább az életemről mondanék le. Tudod, nagyon szerettem volna mielőbb terhes lenni, hogy valaki hozzám tartozzon vér szerint. Addig mindig azt mondtam Robinak, bármikor kidobhat engemet. Akár még úgy is, hogy a régi holmimat vihetem csak magammal.
- Feltételezem, boldog volt a butaságodtól.
- Nem annyira butaság ez, ha beleképzeled magadat az én volt életembe. Ma már nemcsak Picurka miatt vagyok biztonságban, de rendes fizetést kapok Robitól, amit havonta átutal a külön számlámra, és arról egy forintot még nem költöttem másfél év alatt. Nem engedi. Viszont ragaszkodik hozzá, hogy hivatalosan fizetést kapjak.
- Egyszer te is nyugdíjas leszel, hidd el, jól jön, ha be vagy jelentve. Megérkeztünk, kiszállás!
- Anyukám, fürdőruhát szándékozom venni, ez pedig egy előkelő ruhaszalon.
- Ne izgulj, kapsz itt fürdőruhát is!

*

Ténylegesen nem izgultam, hiszen mellettem volt az anyám, de magamtól biztos nem tévedek be egy ilyen előkelő helyre. Válogattunk a fürdőruhák között, amik persze nem konfekcióban készültek. Mind egyedi darab. Szakszerűen magyarázott, melyik miért nem előnyös nekem és melyik az, amelyikkel érdemes szemezgetnem. Végül kettőt sikerült kiválasztanunk, amik egy kivételével minden szempontból megfeleltek. Az az egy pedig az áruk. De nem szóltam. Végül is van pénzem, magamtól azonban ekkora összeget sajnálnék fürdőruhákra kiadni. Akkor még nem tudtam, ez volt a bemelegítő. Úgy adta elő, őt érdeklik a divatlapok és most belelapoz párba. Ügyes, mert tényleg nem fogtam gyanút, miközben kérdezgette az én véleményemet. Még akkor sem, amikor próbált befolyásolni, ahogy a fürdőruháknál. Meggyőződésem volt, kosztümöt akar magának csináltatni. Fel sem vetődött bennem a gyanú, mikor néha a fiatalsággal érvelt. „Ez kislányom, idősebbeknek való.” Ilyen szövegeket mondott a kis naivnak. Végül kiválasztottunk két modellt, két kosztüm, az egyik szoknyával a másik nadrággal. Rövidre fogva a témát, kiderült, nekem lesz mindkettő csináltatva. Ott rögtön méretet vettek rólam. Közölték, mikor jöhetek az első próbára és persze előleget kellett fizetni. A kis naiv Jutka a fizetésnél került képbe, hogy mindent anyám fizetett. Próbáltam előhalászni a kártyámat, de határozottan leintett. Tény, a doktornő nem először járt a szalonban, mert ismerősként üdvözölték.

- Köszönöm szépen! Rosszul érzem magamat, mert nem így kalkuláltam a vásárlást.

- Nem fogom pénzemet a sírba vinni, de... És ezt most halál komolyan mondom, én kaptam tőled ajándékot ez alatt a vásárlás alatt. Te egy aranyos, naiv kislány maradtál nekem. Százból kilencvenkilenc veled egykorú nő csillogó szemekkel figyelte volna, hogy szórja az anyja a pénzét órá. Benned makulányi érdek nem volt. Hidd el, ez nekem nagyon nagy ajándék!

- Érdek? Ebben a formában nem ismerem. Szükséglet szinten igen. Az éhség biztos rávinne valamilyen érdekre. Az mindig fontos volt számomra, hogy ne járjak rongyokban, de a divatozás szóba sem jöhetett. Robinál mindig tiltakozom, mikor elhalmoz dolgokkal. Beszélgetés közben valamiről szó esik, másnap megveszi nekem, vagy megveteti velem. Próbáltam azért is harcolni, ne vegyen autót. Én annál sokkal egyszerűbb vagyok, semhogy külön autó legyen a fenekem alatt. Megvette, de hidd el, anélkül is boldog voltam!

- Ilyennek neveljed Picurkát, amilyen te vagy és hidd el, boldog ember lesz belőle.

- Úgy szeretnék megölelni, megpuszítani. Anyukám, miért érzem, hogy betegesen szeretlek?

- Kislányom, én miért érzem ugyanazt? Férjem halála után kárpótolt az élet veled. Ma már azzal is tisztában vagyok, ez több, mint anya-lánya szeretet. Mikor rád találtam, sok mindent gondoltam rólad. Maximum addig jutottam, lehet valami szakmád és talán társra is találtál egy kissé kicsapongó férfi személyében. Hitem szerint a szülők nélkül felnőtt gyerekek karrierje maximum ez lehet. Persze vannak kivételek, mint például te. Mindegy volt számomra, akármilyen felnőtt lett belőled, te az én gyerekem vagy és remélem megadatik, hogy szerethesselek. Ehhez képest rátaláltam egy olyan nőre, aki példakép lehet a korosztályában.

- Nem akarok példakép lenni. Szürke eminenciásként érezném legjobban magamat. Valamilyen formában mindig példakép voltam. A stréber Karácsonyi Jutka, aki szorgalmas, aki jó magaviseletű, aki nem üt vissza, ha kedvtelésből verik. Bár igaz, néha volt belőle hasznom is. Gimnáziumban majdnem mindennap ehettem tízórait, mert hálából kaptam az osztálytársaimtól, akiknek segítettem, akik helyett házi feladatokat írtam meg. Sőt, életem első külföldi utazása is valószínű annak köszönhető, hogy az intézeti lány a legjobb tanulók között volt a gimnáziumban. Ezért befizette valaki helyettem a három napos szlovák utazásomat. Képzeld el, anyukám, érettségire olyan elismerésben volt részem, hogy akadt három másik lány, akik elfogadtak szobatársuknak. Nem féltek tőle, hogy lopni fogok.

- Azt hiszem, jobb, ha nem mondom el, ami még a nyelvemen van.

- Kérlek?!

- Meg akartalak ismerni, de volt bennem egy érthető szorongás. Nem tudom bebizonyítani, hogy az anyád vagyok, te pedig szegény vagy, biztos, elfogadsz anyukádnak, hiszen azzal csak jól járhatsz. Félttem, rátalálok a lányomra, de ő nem az anyát fogja bennem látni. Te pedig az első találkozásnál eloszlattad a kételyeimet. Fájt, amiket mondtál, de az igazság fájt. Nem vagy rászorulva a pénzemre. Mégis, most a szalonban vált egyértelművé, bátran kényeztetlek, szívedben mindig szerény maradsz. Nem lettem volna boldog, ha azt látom, próbálsz kihasználni a jó módú anyukádat, bár akkor is az én lányom lennél, legfeljebb óvatosabban bánnék veled. Ahogy a minap beszélgettünk róla, szeretném, ha jelentkeznél egyetemre, én pedig Picurka mellé, illetve a háztartás vezetésére fogadok egy bejárónőt.

- Ne-ne-ne! Könyörgöm, ezt fel se vessed Robinak!

- Féltékeny lennél?

- Bocsáss meg, hogy kitörtem magamból!

- Ne izgulj, magamtól sem követnék el olyan számárságot! Megvalósítom, de minimum 60 körül kell, hogy legyen a bejárónő. Különben pedig igazad van. Egy nő legyen óvatos. Ahogy azt tapasztalom, nem vagy anyagias, azt is látom, megbecsülsz mindent magad körül.

- Ez borzalom! Ugye, ebben az utcában van a klinika?
- Igen és hidd el, mindketten ugyanazt érezzük! Ha gondolod, körülnézhetsz a klinikán, de nekem nem lesz időm kalauzolni, viszont adhatok egy nővért melléd!
- Nem, inkább hazamegyek. Nem kell, hogy utánad leengedje a srác a sorompót. Átülök a Renault-ba és elindulok. Holnap reggel mikor tehetjük tiszteletünket?
- Számításom szerint ma este nyolctól otthon vagyok.
- Na, az szép lenne, ha odamennénk a nyakadra aludni.
- Igazad van, köszönöm. Ez esetben ráérték, én várok rátok!
- Bocsáss meg! Nem gondolhatod, hogy bántani akartalak, mikor állandóan ez jár a fejemben, hogy lehetnél mindig a közelemben.
- Tudom, hogy így van, nem haragszom. Különbözik pedig miért ne fordulhatna elő, hogy nálam alszotok?
- Köszönök mindent. Fájó szívvel átülök a Renault-ba, aztán sietek haza, hogy otthon dicsekedhessek.

Ezen az éjszakán nem sokat aludtam. Pedig mindent elkövettünk az ügy érdekében, még akkor is, ha más volt a cél. Miután a vásárlásból hazaértem, Robikám különös örömmel fogadott. Mindig örülünk egymásnak, de most éreztem, ez az öröm nem önzetlen. Röviden vázolta az eltelt órák eseményeit, majd bocsánatot kért és eltűnt az irodába, pihenni. Picurka rendetlenkedett. Végigsírta a távolléteimet, de ez még a kevesebb lett volna. Bepisilt és közben Robi próbálta tisztába tenni, úgy nézett ki, hasmenése lett és mindent összezsínált a környezetében, hiszen éppen akkor szabadon volt a popsija. Nem voltam boldog, de megtaláltam a magyarázatot. Ha nem megyek el, Picurka nem csinál ilyet, mert nem adok neki olyan ennivalót, ami meghajtja. Mindegy, elő a takarítógép, aztán kárpít- meg még szőnyeg-tisztítás is. De legalább miután megölelgettem, megpusztilgattam a kis csöppséget, ő megnyugodott. Sajnos valami történt vele, mert párszor tisztába kellett tennem. Megijedtem és felhívtam az anyut, de miután megmondtam neki, Robi milyen étellel kedveskedett a fiának, azt mondta, nyugodjak meg, semmi baja nincsen, de ha sokat sír, akkor hívjam és azonnal jön. Nem sírt, csak termelt. Este Robi ragaszkodott a divatbemutatóhoz. Fel kellett vennem mindkét fürdőruhát. A második majdnem áldozatul esett a vehemenciájának, de szerencsére, épségben vette le rólam, csak remegő kezekkel. Húúú! A folytatás fergeteges volt. Persze ráfogta azért, mert két napig anyukám nyaralójában leszünk, ott nem szeretkezhetünk, hát muszáj kompenzálni azt a két napot. Hulla fáradtak voltunk a végén mindketten. Ennek ellenére zaklatottan aludtam. Izgatott voltam Picurka miatt is, mert azért jobb lett volna, ha anyu megvizsgálja, de forogtak az agytekevénym, két napot együtt töltünk, vajon hogy fog lezajlani?

*

Korán indultunk reggel, hogy ne a legnagyobb melegben érjünk a Balatonhoz. Úgy terveztük, anyukám bepréselődik a kocsiba, hiszen sok mindent vittünk magunkkal. Ehhez képest, mikor odaértünk, az Audi megpakolva állt az utcán. Anyu pedig ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekkel üljek át az ő kocsijába. Pár csomag áthelyezése után elindultunk. Fantasztikus, milyen sportosan vezet. 130 a megengedett maximális sebesség a pályán, ehhez képest ritkán mutatott kevesebbet a sebességmérő 180-nál. Mikor kiszálltunk a nyaralónál, Robi megdicsérte őt. Mielőtt kipakoltunk volna, körülnéztünk a házban. Nem nagy, lényegében két szoba komfort, egy utcával beljebb a parttól. Van garázs, amiben Robi csillogó szemekkel fedezte

fel a csónakot. Motorkerékpár meg csónak volt a garázsban. Totál belelkesült az én férjcském. Nem is érdekelte más.

- Emese! Ti szoktatok horgászni?

- Lajos volt nagy pecás. Nekem a munka maradt belőle. Pucolni a sok hülye halat, meg sütni.

- Ne haragudj, hogy megkérdem! A csónak használható állapotban van?

- Természetesen, ha egy év alatt nem ment tönkre az állásában. Különbözik pedig a szerszámkamrában minden horgász-hülyeséget találsz, ha érdekel! A motort eladhatnád valakinek! Ritkán volt használva, de a motorozás hozzátartozott a szenvedélyéhez.

- Mondd meg az árát, megveszem tőled. Néha a budapesti forgalomban jó lenne autó helyett.

- Ebben a két napban nem érek rá, de majd otthon valamelyik este szorzok és osztok, aztán megmondom az összeget, mennyiért adom oda lányoméknak a motort.

- Anyukám, nekem nem kell. Fel nem ülnek rá a világ kincséért sem.

- Én sem. Lajos egyedül szokott furikázni vele, de mondom, nagyon ritkán.

Robikámat bár érdekelte a motorkerékpár is, de momentán szemlátomást jobban ráizgult a horgászcuccokra. Kiderült, csali kell a horgászáshoz. Az pedig nincsen, de hiába is lenne, ennyi idő után úgymint tönkrement volna. Nosza, az én Robikám kérdés nélkül a kocsinkból mindent behordott a nappaliba, aztán elviharzott. Még arra se szánt időt, hogy a járókát összeállítsa.

- Róbert ilyen szenvedélyes horgász?

- Eddig nem tudtam róla. Soha nem említette nekem.

- Most megtudtad. Nem akarlak fenyegetni, Juditkám, de ha fog halat, neked kell elkészítened!

- Biztos vagy te ebben, anyukám édes?

- Miért, nem értesz hozzá?

- Többek között ehhez sem. Az igazság, az intézetben csak képről láttam halat, meg sátoros ünnepen kaptunk rántott pontyot.

Picurka elkezdett sírni. Nem volt komoly dolog, csak tudomásunkra szeretne hozni, ő is jelen van. Anyu kiszaladt és behozta a kocsijából az orvosi táskát. Picurkát levetkőztette és alaposan megvizsgálta. A lázát is megmérte. Pici hőemelkedése volt, ezenkívül hála istennek semmi más baja. Azt is betudta a gyakori székletürítésnek. Attól melegebb a teste. Mivel orvos kezébe került a kisfiam, elmúlt az aggodalmam. Robi megérkezett Siófokról. Előbányásztatta a kocsik csomagtartójából az új szerzeményeit. Felszólított bennünket a csodálatukra. Egyenként szedte ki a holmikat, előbb alaposan átvizslatta ő maga, majd mint drága kincseket adta a kezünkbe. De hát, okos ember az én férjem. Vásárolt vagy tízfélét, azonban a harmadik bemutatásánál rájött, részünkről a csodálat nem más, mint pusztán udvariasság, ami neki szól, semmiképpen sem a horgoknak meg teleszkópos pálcáknak. Nem beszélve az undorító csalikról.

- Emese, megengeded, hogy alaposan körülnézhessek a szerszámkamrában? A jóelőbb csak kutya-futatóból vizslattam szemeimmel.

- Róbert, ha rám hallgatsz, azt csinálsz a horgászcuccokkal, amit akarsz! Egyet kérek, próbáld úgy intézni, hogy nekünk ne legyenek útban! Jól mondtam, Juditkám?

Elmaradt a reggeli a főnök úrnak. Begyömöszölte a gumicsónakot a kocsiba, ezenfelül botokat meg dobozokat és üdítőket, aztán elviharzott a partra. Persze tudom én, 28 éves

leszek, de az átlaghoz képest kevés az élettapasztalatom. Akkor is kijelentem, ilyet még nem láttam. Egyszerűen nem lehetett Robival beszélni. Távozása előtt megpuszilt, én pedig lelkére kötöttem, vigyázzon a kukacára. Anyu nem hallotta ezt a kétértelmű kifejezést, én viszont férjcském arcáról leolvastam, számára akkor csak egy jelentése volt a szónak.

- Anyukám, lehet egy nő féltékeny a halakra?

- Ideiglenesen igen, de aztán jön a bosszú és azért megenni én is szerettem. Tudod, hányszor volt, hogy Lajos 36 órát ügyelt a kórházban, hazatámolygott, megfürdött, azután kocsiba ültünk és irány a nyaraló. Olyankor mindig én vezettem, ő pedig aludt mellettem az anyósülésen. Ámde megérkeztünk, felnyalábolta a cuccait, hasonló módon megpuszilta az arcomat, mint az imént Róbert a tiédet és eltűnt.

- De most komolyan, soha nem gondoltál arra, hogy nőügy van a dologban?

- Talán a kezdet kezdetén. Furcsa népség ezek a pecások. Ülnek a parton vagy a csónakban, és nézik, mikor lesz kapásuk. Nők nagyon ritkán vannak köztük. Ha mégis, akkor azok ugyanazt csinálják. Sokszor motorral ment ki a partra, csak azért, hogy én kényelmesen vihessem a főtt ételt kocsival. Kanalazta a kaját, közben nem beszélgettünk, mert elriasztottuk volna beszélünkkel a halakat.

- Ezek szerint hozzá kell szoknom? Kimondom, ha már megfogalmazódott bennem, ilyen szenvedélyt a szemeiben szeretkezés előtt szoktam látni.

- Juditkám! Lajosnak erről az volt a véleménye, szeretkezni otthon is lehet, viszont a Sváb-hegyen nincsenek halak. Miért ne lehetnénk nyíltak mi ketten egymás előtt? Bizony mondom néked, ha folyamatosan egy hétig itt voltunk, a nemi kapcsolat felfüggesztődött, pedig ezen a téren sem lehetett rá panaszom otthon.

Ejtettük a témát, hiszen bőven volt más, amikről cseverészhettünk. Rámolás, nézelődés, rohangászás az udvarra, mert más a balatoni klíma. Közben eszegettünk is, de szervírozás nélkül. Robit a halak kötötték le, mi egymásnak örültünk. A víkend végén megállapítottuk, egyedüli normális Picurka volt köztünk. Természetesen őt mindketten kényeztettük. Sokszor összeölelkeztünk anyukámmal, megpusziltuk egymást és mosolyogtunk. Azt nem tudom, egy marslakó engem minek nézett volna, de hogy az anyukámat orvosnak semmiképpen sem, az biztos. Egy apróság kivételével, hogy folyamatosan felügyelte Picurkát. Aki egyébként szintén élt az udvaron az árnyékban a járójában. Mozgott, mint a sajtkukac.

*

Délután kimentünk a partra, hogy Robinak ennivalót vigyünk. Őt nehezen találtuk meg, de az autó meglett. Kézmozdulatokkal kommunikáltunk vele a partról, hiszen elég jól bement a vízbe a csónakkal. Miután sikerült hatnunk rá és kilubickolt hozzánk, közöltük vele, egyen-ígyon és vigyázzon Picurkára, mi ugyanis fürödni szeretnénk. Félve mentem be a vízbe, hiszen nem tudtam úszni. Egy újabb bizonyág, mennyit jelent, ha az ember mellett ott van az édesanyja. Egyetlen szavába került és én nem féltém. Szerettünk volna a lehorgonyzott csónakig elsétálni, de ott nagyon magas volt nekünk a víz. Anyukám mondta, majd Róberttel közösen megtanítanak úszni. Ott a vállig érő vízben megköszöntem az áldozatkészségét, magamban pedig fontolgattam, hogy tudnám megúszni a leckéket. Ha két évvel ezelőtt valaki azt mondja, az úzás tudománya hiányzik a boldogságomhoz, elhittem volna, de most, állva a mély vízben, boldognak éreztem magamat nélküle is. Pancsoltunk, játszottunk, mint a gyerekek. Egyszer csak elnevettem magamat, látva az én tekintélyes anyukámat, ahogy a hajtincsei a szemébe lógnak.

- Ne neved, te sem nézel ki különben. Ha Róbert bejönne a vízbe, még az is lehet, hogy elmenne mellettünk, mert nem ismerne meg bennünket.

Hogy mik történtek velem?! Felemelt az anyukám és bedobott a vízbe, de előbb figyelmeztetett, csukjam be a szemeimet meg a számát. Először furcsa volt, de bátor voltam és megdicsért. Adós persze nem maradtam. Aztán azon neveltünk, már csak azért sem ismerne meg Robi, mert egyikünk folyamatosan a víz alatt van. Felváltva. Anyukámban fogalmazódott meg, hogy rólunk most mindenki azt hinné, testvérek vagyunk. Nem barátnők, hiszen hasonlítunk egymásra. Elindultunk kifelé, Robi meg velünk szemben jött be, karján Picurkával. Nem voltam boldog, attól féltem, ha jön egy szélvihar, felborzolódik a víz, még baja lehet a gyerekeknek.

- Áru! el, kislányom, miért idegeskedsz fölöslegesen? Róbert nem fogja beleejteni a vízbe Picurkát.

- De hirtelen jöhet egy szélvihar.

- Semmi baja nem lesz a babának, ha egy kis víz éri a testét. Ha hirtelen nagy hullámok lennének, az arcát kéne védeni és azt Róbert megtenné. Én, mint orvos és mint nagymama mondom neked, nem szabad annyira elkényeztetni Picurkát, mert hosszú távon megbosszulja magát.

- Látod, anyukám, lépten-nyomon igazolódik, milyen jó, hogy mellettem vagy. Csak hát, csak hát.

- Ezzel mit akartál kifejezni?

Nem jutott idő a magyarázatra, mert összetalálkoztunk Robival és ketten nyúltunk a gyerekekért, de anyukámnak sikerült elvennie Robitól. A felszabadult apuka sebesen elindult a csónak irányába, de előtte lelkünkre kötötte, vigyázzunk, nehogy Picurka beleessen a vízbe. Kisért a két törpe anyuka a part mellé. Picurka pedig barátkozni akart a vízzel, hát a bátor nagymama engedte neki. Igaz, csak a lábait vizezhette be. A vizes kezével hozzáérhet a szeméhez vagy a szájához és úgy kaphat fertőzést. Én néztem szótlánul őket. A házban azután vallatóra fogott:

- Nagyon haragszol rám, Juditkám?

- Természetesen megbízom a szakértelmedben, csak hát anya vagyok.

- Akkor most töredelmesen bevallom neked, azonfelül, hogy biztos voltam benne, Picurkának nem történhet baja, kicsit rájátszottam a témára. Tapasztalni akartam, milyen egy féltő anyai szív és ezt köszönöm neked, hogy megmutattad. Kislányom, én is tanulhatok tőled. Te jó anya vagy.

- Ma már te is az vagy - mondtam neki és átöleltem. Talán a tudatalattim tiltakozott, talán az anyai féltés tört fel belőlem. Tény, hogy leültem mellé és elkezdtem zokogni. Picurkát betette a járókába aztán mellém ült és próbált vigasztalni.

- Mi történt veled? Tudom, az utolsó mondatod nem volt szívből jövő.

- Tévedsz, anyukám. Szívből mondtam, mert úgy érzem. Csak hát, én soha nem leszek személyemmel kapcsolatosan határozott. A munkámban igen, de különben, ha mélyen nézek magamba, egy senki vagyok. A legkisebb okom sincs momentán panaszra. Éppen ez bizonytalanít el. Mindent megkaptam az élettől, amikre gondolni sem merem. Csak hát ez a sok jó másoknak természetes, nekem pedig ajándék. Picurka az egyedüli stabil az életemben. Őt halálomig a gyerekemnek érezhetem, bárhog is alakuljon a jövője. Egészen biztos, a velem egykorú nők nem kapnak közel sem annyi szeretetet az anyukájuktól, mint én tőled. De értsél meg, ahogy adod, ugyanúgy megfoszthatsz tőle. Tudatában vagyok, a jutalmakat megszo! gáltam. Soha semmit nem kaptam ingyen. Karácsonyi Judit szellemi példakép volt, amit az aktuális iskola tanév végén dicsérettel meg könyvvel jutalmazott. Az érettségi utáni é! v! zár! on,

az igazgatói dicsőhimnusz mellé három CD-t is kaptam. Értékes korongok voltak, csak lejátszóm nem volt hozzá. Az intézeti agyonnyúzott cuccon hallgathattam meg.

- Remélem, azóta van saját lejátszód is.

- Igen. Az ölembe hullott. Van szerető férjem, aki nemcsak mutatja, tudom, hogy rajong értem. Csak hát, hány rúgást, korbácsütést kellett ahhoz elviselnem, de még fegyveres fenyegetést is, hogy megjutalmazzon a szerelmével?

- Micsoda?!

- Bocsánat, erről nem szeretnék beszélni. Kicsúszott a számon. Hányszor gúnyoltak, csipkelődtek az intézeti gyerekek, akiket mellőztek a szüleik, de mégiscsak voltak. Én pedig talált gyerekként nőttem fel. 26 éves koromig, még csak nem is fogalmazódott meg bennem, hogy nekem is voltak valaha szüleim, hiszen bizonyítékul engemet is anya szült. Aztán megkaptalak, mint jutalom-anyukát. Értsed meg, szeretek mindenkit, akik engemet szeretnek, boldognak érzem magamat, de vajon az én boldogságom ugyanolyan érzés, mint egy másik emberé?

- Kislányom, a minap beszélünk róla, de bizakodtam azóta. Most eldöntöttem, el foglak vinni pszichológushoz.

- Jó, de olyanhoz vigyél, aki nem könyvből tanulta, hanem átélte a dolgokat, mint én. Eszem nekem is van, mesélni én is tudok.

- Na igen. Sikerült gondolkodóba ejtened a minap. Még nem tudom hogyan, de annak is utánajárok. Megkérdezem tőled, ha kiderül, hogy a szüleim valójában idegenek biológiai értelemben, akkor együtt fogunk zokogni? Te azért, mert megtaláltad az anyukádat, én pedig azért, mert elvesztettem. Nem kívánom magamnak, de könnyen kiderülhet és a te logikád alapján igaz, nekem csak te vagy és Picurka, ahogy neked mi ketten vagyunk.

- Ha nem szeretnék rajongásig, akkor sem kívánnék neked ilyen fájdalmat.

- Ha mindketten szeretjük egymást, akkor mi a baj?

- Az, hogy nem tudom feldolgozni. Egész éjjel alig aludtam, mert fel voltam spanolva. Két napig az anyukámmal lehetek. Azt már tudom, milyen az anyai szeretet, aki imádja a gyereket. De nem tudom, Robi iránti érzelmeim milyen kategóriába esnek. Nagy a valószínűsége, hogy elsősorban az apát látom benne. Ő volt, aki először óvott mindentől. Ilyennek képzelem el az apát, aki védi a gyerekét. A férjem, csak hát nem tudom, ha velem egykorú lenne, mit éreznék iránta? Valószínű, az lenne a tiszta szerelem. Nem tudom, hogy kell szeretni egy anyát. A vízben, ahogy játszottunk, barátnőmnak, testvéremnek éreztelek. De az is lehet, hogy amit irántad érzek, az ténylegesen szerelem. Ne felejtse el, életem legnagyobb részét lányok és nők között töltöttem el!

Elhallgattam, hogy megtöröljem a szemeimet és kifújjam az orromat. Megvárta, majd magához ölelt és elkezdte puszipatni az arcomat, közben a hajamat simogatta.

- Büszke vagyok rád. Biztos vagyok benne, ha én neveltelek volna, nem lennél ilyen értékes ember. Okos vagy, bölcs vagy és kijelentem, nagyon bátor. Juditkám, én tanulok tőled. Te nem tudod egészségesen feldolgozni, hogy van egy anyád, én pedig azt, hogy van egy lányom. Hidd el nekem, én is forgolódtam éjjel az ágyamban! Te kimondtad, amit én soha nem mertem volna. Nem kell meghatározni a kettőnk kapcsolatát. Egy a lényeg, hogy szeressük egymást, függetlenül a státuszunktól. Badarság lenne elhitélni magammal, hogy el tudok játszani egy anyaszerepet. A testvér, ami leginkább illik ránk. Ez zavar téged?

- Ha egyformán érzünk, akkor nem. Ha bármikor megérinthetlek, megölelhetlek, ha kedvem tartja, megpuszilhatlak, akkor nem.

- Szeretném, ha gondolatolvasó lennél. Szó szerint ugyanezt mondtam volna én is. Eddig féltem tőle, egyszer kikéred magadnak a babusgatást.
- Soha. A szeretetteddel nem fogok betelni, csak mindig maradj meg nekem, akkor se hanyagoljál, ha beleszeretsz valakibe!
- Juditkám, erről nyilatkoztam. Lajos emlékét nem fogom meggyalázni. Halála után megfogadtam magamnak, pedig akkor nagyon egyedül voltam. Ma pedig családom van. Mivel bebizonyítottad, nem a pénzemért ragaszkodsz hozzám, immár kijelenthetem, bármim van, az minden a tiéd is. Elképzelni nem tudnám, hogy Róbert fizessen azért, mert odaadom neki a motorkerékpárt. Róbert a férjed és ameddig szeret téged, addig üzletről szó nem lehet közöttünk. Nemcsak azért, mert nincs szükségem a pénzre. Az utolsó ruhámat megosztanám veled.
- Délelőtt beszéltél róla, egészséges nemi életed volt a férjed mellett. A 47 éves nő még nem öreg.
- Valamivel több, mint egy éve halt meg. Azóta nem voltak vágyaim. Még keveset tudok rólad, de áruld el, hány férfi tett boldoggá Róbert előtt?
- Férfiak sajnos használtak, de nő mellette voltam először.
- 26 éves korodban. Ámde orvos vagyok és így számomra természetes a téma a lányom előtt. Lelkileg biztos vagyok benne, Lajos után senki nem jöhet az életembe. Ami a testi vágyakat illeti, nem tudhatom. Ha megéhezem, majd szólok a fiatal lányomnak, hogy vegyen nekem olyan pótlóeszközt. Ne piruljál! Remélem nem fogsz elutasítani.
- Egy feltétellel biztos nem, ha jössz velem. Én kérek, aztán a fantáziájukra bízunk, melyikünknek kell.
- Miután túltárgyaltuk ezt a fontos témát, légy kedves, mesélj erről a fegyveres történetről!
- Anyukám édes, ne kérd tőlem!
- Rendben. Tedd tisztába Picurkát, én meg valamit készítek a konyhában, mert feltételezem, te sem vagy jól lakva, velem együtt.

Kiment. Vívódtam magamban. Ha elmondom, biztos, hogy más szemmel fog Robira nézni és azt nem tudnám elviselni. Én éltem át, én tudom, miért bocsátottam meg neki. Nem, ezt nem fogom elmesélni.

*

Robi berobogott egy vödörrel. Három szép halat hozott. Leült játszani Picurkával, aki nagyokat nevetett. Anyukám megígérte, megpucolja a halat, aztán beteszi a mélyhűtőbe és majd otthon csináljunk belőle, amit akarunk. Robi megint be akart fogni, hogy legyen közvetítő, de ezúttal nem vállaltam. Kénytelen volt a nagy mackó előadni anyósának a vágyát. Pár órát velünk marad, de aztán este későn szeretne kimenni a partra. Sőt, úgy tervezi, hogy éjjel pár órát alszik, de hajnalban is ott szeretne lenni, mivel nincsenek fürdőzők, akkor van jó kapás. Ha lehet, aludjunk mi hárman az egyik szobában és ő egyedül a másikban. Nem fog bennünket zavarni. Anyukám rám bízta a döntést. Feltételezem, jó oka volt rá, elvégre, hátha a fiatalasszony nem képes egy éjszakán nélkülözni a férjét. Nem mondta, csak mosolygott. Természetesen Robikám zöld utat kapott. Egyszerű lecsót készített anyukám, számomra pedig ez volt az első étel, ami általa készült. Lecsót készíteni, tudom, nem nagy dolog, nekem mégis más volt, mint amiket addig ettem. Egész este hármasban beszélgettünk, bár főleg Robi mesélt a gyerekkoráról, amit Erdélyben töltött. Anyukám érdeklődött a szülei után. Késő volt, mikor lefeküdtünk. Nem tértünk nyugovóra, csak lefeküdtünk, Robi pedig ránk zárta a bejárati ajtót és távozott a partra.

- Fogadjunk, kitalálom, mire gondolsz!

- Nem csodálkozom rajta. Félek.

- Juditkám, te félsz valamitől, nekem pedig fáj valami. Tudnod kell, úgy beszélgetek veled, mintha nem külön személy lennél. Csak emlékeztetek rá, elbizonytalanodtam a te véleményed alapján a szüleim kilétében. Még a nemi életemről is zavartalanul meséltem neked. Miért vagy bizalmatlan velem?

- Anyukám, könyörgöm, irgalmazzál! Bármit elmondok, ha érdekel, de ezt az egyet nem.

- Te tudod. Az egyértelmű, hogy fegyverrel fenyegettek téged, nekem pedig, mint anyádnak, legyen közömbös? Jól van, nem faggatlak.

Mindegy, hogy igazgató főorvos vagy irodai adminisztrátor. Nők vagyunk és hasonlítunk egymásra. Most ő kezdett sírni és én vigasztaltam. Közvetlenül mellettem feküdt, csak a két nyári takaró választott el bennünket. Könnyen ölelhettem át és puszilhattam meg.

- Ne kínozzál! Mióta az eszemet tudom, mindig ragaszkodtam ahhoz, ami az enyém. Kevés embert szeretek, de őket nagyon és senkit nem akarok elveszíteni.

- Elfogadtam, nem kérdezek, de a fájdalmat nem fogom eltitkolni, mert előttem nem is tudnám. Ami köztünk kialakult, az lelki kapcsolat. Érezzük egymás rezdülését ilyen rövid idő alatt is. Az eszemmel megértelek, de minket nem az eszünk köt össze, hanem a szívünk. Úgy tudom, nincsenek barátaid.

- Igaz, barátom soha nem volt. Előfordult, hogy valakikkel közelebb kerültünk egymáshoz, de teljes bizalom nem alakult ki.

- Róbert szüleiről úgy nyilatkoztál, hogy szereted őket. Ez eddig velem együtt öt személy.

- Ha van isten, meg fogja bocsájtani nekem a bűnömet. Véletlenül csúszott ki a számon, mert életem egyik sorsdöntő eseménye volt.

- Gondolkodom a szituáción. Az elkövető egyértelmű, hogy Róbert volt. Az előbb alaposan végigmértük egymást a meztelen valóságunkban. Nemcsak te, hanem én is téged. Hogy többes számban fogalmazzak, mindkettőnknek megvan mindenünk. Magasságunkhoz képest még sok is. Ebből következik, semmi testi fogyatékoságod nincsen. Csak bátorításképpen mondom, nem tudom mit csinált, de ragyogsz az egészségtől. Mindkettőtök szemén látszik, hogy imádjátok egymást. Ebből egyenesen következik, nem történhetett olyan dolog, amiért nekem pálcát kéne törnöm felette.

- Modern nő az anyukám. Persze eddig is azt hittem, hiszen sokat adsz magadra minden téren. Mostantól azonban már nemcsak hiszem, hanem tudom is. Az ember levetkőzve mutatja igazán meg, ki is ő valójában.

- Délután szerettem volna, ha gondolatolvasó vagy, aztán most kiderül, én olvasok a te gondolataidban. Pár éve borotválom, de bevallom neked, erre a kórházban jöttem rá, milyen praktikus. Minden műtétet úgy kezdünk, hogy a testrészt megtisztítjuk a szennyeződésektől meg a szőrtől is. Azóta borotválom, mióta megvan a magánklinikánk. Gyerekorvosként ritkán találkoztam ezzel a problémával.

- Igazad van. Köntőrfalazás nélkül beszélsz bármiről nekem. Ugye bízhatok benned, hogy elfogadod az én döntésemet és nem bírálod felül?

- Úgy nézek ki, mint egy kiállhatatlan anyós?

Elmeséltem, hogy ismerkedtünk meg Robival és persze a folytatást is, amiért beleszerettem. Nem kérdezett semmit, de minden idegszálával rám koncentrált. A végén magához ölelt és megpuszilt.

- Szeretnék úgy elaludni, hogy fogom a kezedet.
- A számból vetted ki a szót. Juditkám, jó éjszakát kívánok neked!
- Én is kívánok neked, anyukám!

*

Vasárnap, felbátorodva, én vittem be Picurkát a Balatonba. Igencsak kapálódzott a víz után. Anyukámmal megállapítottuk, tiszta apja ez a gyerek. Nagyobb a vele egykorúaknál és vakmerő. Ha felnőtt, lesz min idegeskednem. Már most sem ijed meg a saját árnyékától. Sokat nem tudtunk pancsizni, mert beborult az ég. Robi éjszakai szerzeményeit ketten pucoltuk meg. Elmondhatom, valamivel megint okosabb lettem.

- Úgy tapasztaltam, jól aludtál éjszaka.
 - Sikertől elalvás előtt meggyőződnöd, hogy lehetek őszinte hozzád, nincs mitől tartanom.
 - Szomorú vagyok, ha csak a szavaimnak hiszel.
 - Anyukám, ne kezdjük újra! Ragaszkodom a szeretteimhez és egyiketeket sem akarom elveszíteni. Több ilyen nem fog előfordulni. Lássad be, ez nem teljesen bizalom kérdése! Megutálhattad volna Robit és az nekem nagyon fájna. Éjjel nagyon jól aludtam melletted. Első éjszaka az édesanyám mellett.
 - Párszor megsimogattalak, de nem ébredtél fel.
 - Köszönöm. Ezek szerint a tudatalattim működött, csak azt hittem, hogy álmodtam. Miért nem lehetsz mindig mellettem? Mindjárt elindulunk haza, aztán ki tudja, mikor látlak ismét.
 - Vigasztaljon, kislányom, az a tudat, hogy én ugyanazt érzem! Ha pedig mindketten vágyunk rá, akkor jóval nagyobb az esély a beteljesülésre.
 - Robi szeretne tőled kérni valamit, de engemet fűz, hogy adjam elő neked. Milyen érdekes dolog ez is. Nem ijed meg az árnyékától, veled szemben mégis tartózkodó.
 - Juditkám, ugyanazt érzi, amit te tegnap este. Nem akarja elrontani a kettőnk kapcsolatát. Érthető. Te vagy az összekötő kapocs. Róberttel nem jelentünk, nem is jelenthetünk annyit egymásnak, mint veled. Vegyél nagy lélegzetet és add elő!
 - Nem kell nagy lélegzetet vennem. Ezen a téren jól ismerlek. A nagy mackóm szerelmes lett a halakba. Azt szeretné, ha hétvégeken lejöhetne horgászni.
 - Jöjjön! Legalább látják, hogy élet van a nyaralóban. Indulás előtt odaadom neki a kulcsot. Különben pedig, ha ő lejön a Balatonra, te feljössz hozzám Picurkával a Svábhegyre!
- Azt nem mondom, hogy a nyakába ugrottam, mert valószínű nem bírt volna el, de összevissza puszilgattam.
- Együtt fogjuk tölteni a hétvégéket, míg nem jönnek Robi szülei? Ez óriási.

Hazafelé ragaszkodott megint ahhoz, hogy egy kocsiban utazzunk. Sajnáltam Robikámat, hogy ő egyedül jön, de ugyanakkor örültem is. Budán lejtöttünk a pályáról, félreálltunk, hogy átszállhassak Robihoz. Egy könnycsepp megjelent a szemem sarkában. Picurka, mintha értette volna, nyújtotta kezeit, hogy megölelhessen, megpuszilhassa búcsúzásul a mamát. Anyukám pedig Robival közölte, ha megtudja, hogy nőket visz a nyaralóba, összekötik a bajuszukat. Nevetve mondta és Robi is nevetett.

*

Következő péntek este Robi felvitt bennünket a Svábhegyre, majd érzékeny búcsút vett tőlünk és elviharzott. De előtte mindhármunkat megpuszilt és mondta, vasárnap délután hoz egy csomó halat. Méghozzá anyukámnak is, mert az nem járja, hogy minden csak nekünk. Rosszul esett, hogy elment, viszont naponta háromszor felhívott telefonon. Együtt süttünk-főztünk, gondolva arra, hogy vasárnap este, ha jön Robi éhesen, neki is legyen mit ennie. Sokat, nagyon sokat beszélgettünk. A péntek éjszakát majdnem végigbeszéltük. Újra átnéztem a múltkori fényképeket. Nem találtam semmi közös vonást az én anyukám és az ő anyukája között.

- Juditkám, mit szeretnél jobban, ha kiderülne, hogy vérszerinti gyerek vagyok, vagy, ha engemet is úgy találtak valahol?

- Mindegy. Ha élnének a szüleid, akkor azt szeretném, ne legyél vérszerinti gyerekük.

- Te kis önző. Ha fel mersz menni a padlásra, ott találsz egy nagy faládát. Abban tárolom a múltamat. De figyelmeztetlek, én nem voltam mindig kitűnő tanuló, ne cikizzél, ha rosszabb jegyeket is látsz a bizonyítványaimban!

Naná, hogy érdekelt. Picurka akart velem jönni, de nem vittem. Mindent akarok tudni az anyukámról. Tíz év múlva sem tudom pótolni az eltelt 28 évet. Úgy belemerültem a kutakodásba, hogy nem vettem észre az idő múlását. Arra eszméltem, Picurka gagyog mellettem. Fogalmam nem volt, hogy jöttek fel észrevétlenül a falépcsőn.

- Nézegetem ezt a hajtincset. Biztos, hogy a tiéd, de világosabb, mint a mostani hajszíned.

Hirtelen mozdulattal kapta ki a kezemből. Meglepődtem, mert olyasmit éreztem, hogy semmi közöm hozzá. Szerencsére tévedtem.

- Juditkám, kincset találtál, amiről megfeledkeztem. Ez anyukám hajtincse. Nem sokkal halála előtt hosszú haja volt és javasolta a fodrász, de én is, hogy vágassa le, mert kiütések keletkeztek a fejbőrén. A hosszú haját tudod, hogy nehéz ápolni. Szót fogadott és levágatta, de én ragaszkodtam hozzá, hogy egy hajtincset eltegyünk emlékébe. Nos, egy hónapon belül meglesz a bizonyosság. Nekem már gyakorlatom van az ilyenben. Múltkor veled kapcsolatban került sor vizsgálatra, most anyukám következik.

- Lebeszéllek róla. Megérdemli, hogy ne romboljál le egy illúziót. Ami pedig a személyemet illeti, biztos lehettél a vizsgálat eredményében.

- Nem tudsz lebeszélni. Ha nem vagyok a lánya, akkor is szeretni fogom az emlékét, de legalább bizonyosságot nyersz.

- Te ültetted belém ezt a kíváncsiságot. Én nem kerestem volna az anyukámat. Belenyugodtam, hogy anyámat „Leánynevelő Intézet”-nek hívják, az apám pedig „Önkormányzat”.

- Mikor ilyet mondasz, úgy érzem, valahol mélyen bánod, hogy megismertél.

- Hiszem, tudod, hogy nem így van. Ami tény, mindig a lehetőségeimhez szabtam a vágyaimat. A sok nemi erőszak közben eszembe nem jutott, hogy férjhez kéne mennem. Félttem, undorodtam a szexualitástól. Nekem egy vágyam volt, legyen saját kutyaólam, ahol egyedül boldogan élhetek, ahol nem kell fáznom, nem esik rám az eső. Nem kellett anya és nem kellett férj sem. De az isten megajándékozott a világ legszerethetőbb anyukájával és férjével. Ha három nap valamely ok miatt kimarad a nemi életemből, csillapíthatatlan vágy tör fel bennem. Mindent megteszek, hogy jobban megismerjelek, de elképzelni nem tudom, hogy legyen egy olyan nap, mikor legalább a hangodat nem hallhatom.

Először ketten sírtunk, majd Picurka is csatlakozott hozzánk. Úgy látszik, a sírás is lehet fertőző, akárcsak a nevetés. Lejöttünk a padlásról és meghallottam, hogy muzsikál a telefonon.

- Tessék, Kurucz vállalkozás!
- Siralomház?
- Igen az, te bolond horgász.
- Juditkám, biztos vagyok benne, megint lelkiztek és közben itatjátok mindketten az egereket.
- Mindhárman, vagy nem hallod Picurkát?
- Édesem, a dedóban lenne a helyetek. Jövő héten nem hagylak magatokra. Vagy ha mégis lejövök, megtiltom, hogy találkozzatok.
- Nincs az az isten, aki meg tudná tiltani. Robikám, te tudod, sok mindent el lehet nálam érni veréssel, de néhány dolgot nem. Az evésről és a szerény öltözködésről soha nem mondtam le.
- Most pityeregj emiatt, hogy megfenyegettelek!
- Tudom, soha nem kényszerítenél semmire. Csak belegondoltam, milyen lenne nélküle az életem.
- Elárulnád, miért sírtok?
- Már nem sírunk. Az okát pedig nem tudom. Várjál! Anyukám most mondja, azért sírtunk, mert boldogok vagyunk.
- Én is az vagyok. Holnap viszem a halakat, aztán négyesben lenyomunk egy penzumot.
- Sikerült halat fognod?
- Mint a villám. Mondd meg Emesének, megpucolva fogom prezentálni mindet!
- Kihangosítottam a telefont, hogy hallja ő is az örömhírt. Csúnyákat ne mondjál, mert elszégyelljük magunkat!
- Emese! Imádom a lányodat ma is, pedig tegnap szerelmes voltam belé.
- Azt mondja az anyukám, ez tartós szerelem.
- De ugye nem csodálkozik rajta? Téged csak szeretni lehet, egy ilyen drága kis zsebcirkálót.
- Robikám, egy hős a feleséged. Az anyukája megint könnyezik, de én állom a sarat.
- „Mama, kérlek meséld el nekem, hogy milyen volt az élet nélkülem?!”
- Robikám, te nem szoktál énekelni. Mi szállt meg?
- Ja kérlek, Dítkám, a hiány sok mindent felszínre hoz az emberből.
- Tüpp-türrüpp! Ki van hangosítva a telefon.
- Jó, hogy figyelmeztetsz. Visszafogom magamat, mert Emese még kisleány. Elköszönök, mert totál dzsuvás a kezem. Éppen gyertyát tisztogatok.
- Honnan beszélsz, Robikám, a ravatalozóból?
- Ez nem olyan gyertya. A motorkerékpárt generálozom.
- Boldog leszek. Életemben nem ültem még motoron.
- Ami késik, az még nem biztos, hogy ébresztőóra.
- Hihihihihihhi! Bocsáss meg, Robikám, nem a te sziporkázásodon nevetek! Picurka anyukámmal olyat művelt, amit veled szokott.
- Miért nem gondolta meg Emese időben magát. A nagymamáknak ez a sorsuk, hogy az unoka lepisili őket.

- Még hogy lepisilte, de szemközt is nevette. Elköszönök, mert kimentek a fürdőszobába és feltételezem, jól jön a segítségem.

- Isten veled, szerelmem!

- Veled vagyok gondolatban. Szia, Robikám!

*

Augusztus 21-én Robi átvedlett gyermekőrzőnek, ugyanis akkor voltak készen a kosztümök, amiket anyukám varratott nekem. Kétségtelen, gyönyörűek lettek, csak hát az áruk sem piskóta. Nagyon megköszöntem neki és azt hittem, hazavisz, hogy Robinak dicsekedhessek. De nem ám. Azokhoz a ruhákhoz hozzáillő blúzok kellettek, Cipők és a cipőkhöz táskák. Csak kapkodtam levegő után, ahogy hurcolt magával egyik előkelő üzletből a másikba. Ami nagyon tetszett, mindenhol otthonosan mozgott. Én a ruhaszalonban is úgy éreztem magamat, mint elefánt a porcelánboltban. De hát, ezek szerint ezt is meg kell tanulnom. Még jó, hogy tudok kultúráltan beszélni. Rosszul éreztem magamat, mikor próba közben a tükör előtt anyukám magyarázta, hogy kell illegetni magamat, hogy kell leülni, felállni. Mert nem elég a szép ruha, azt méltóan kell viselni. Egy vigasztalt, hogy ezen a téren Robikám sem különb. Tanult fickó és gazdag, de az úri modort neki is tanulni kéne. Hiába, ilyenre teszi az embert a környezete. Anyukám sem az esztergályos nagymamától tanult viselkedni. Majdnem ráment az egész pénteki nap a vásárlásunkra. Egy vagyont rakosgattunk be apránként a csomagtartóba. Robi uzsonnával várt bennünket. Pörköltet főzött, még hozzá nokedlival. Bennem felvetődött, nehogy az legyen a vége, mint mikor Picurkának készített ennivalót és napokig szegénykémnek hasmenése volt. De nem. Ahogy mondta, szívét-lelkét belefőzte. Mi pedig jóízűen megettük.

- Róbert, nagy vagy. Köszönöm szépen, finom volt.

- Pedig, Emese, tőled féltem. Ditka ízlését ismerem.

- Robikám, képzeld el, mivel egész nap anyukám velem töltötte az időt, most visszamegy a klinikára, mert ő lesz az éjszakai ügyeletes.

- Nagyon sajnálom. Ugyanakkor remélem, megfelelő a klinika védelme. Nagyon nem lennének boldogok, ha valami bajod történne és ezt nem viccnek szánom.

- Róbert, ne fessed az ördögöt a falra! Ritkán szoktam éjszakai ügyeletet vállalni és első-sorban ezért. Manapság egyre rosszabb a közbiztonság.

- Kellett ez nekem, kis naivnak? Anyukám, megkérhetlek, hogy párszor csengess ide?!

- Még csak az kéne, hogy zavarjam a nyugalmatokat.

Mikor kikísértem a kocsijához, magam is meglepődtem a határozottságomon. Gyakorlatilag megparancsoltam, hogy párszor csengessen ránk. Nem volt semmi gubanc a klinikán.

*

Következő pénteken megérkeztek anyukáék. Én nem mehettem ki a reptérre várni őket. Itthon idegeskedtem. Akkor még nem sejtettem, hogy ez az idegeskedés semmi lesz ahhoz képest, ami hamarosan bekövetkezik. Szombaton reggel Robival elmentek bútort vásárolni, mert csak nem nyugodtak abba bele, hogy ott van a nagy ház a szomszédban, ők meg nálunk húzzák meg magukat. Különben pedig, bár a legtöbb dolgot Amerikában eladták, de azért két konténer holmit feladtak, ami pár napon belül megjött. Még pénteken elmondtam anyukámnak telefonon, hogy Robi szülei megérkeztek. Hozzátettem, nem nagyon tetszik nekem apuka. Azt mondja nincs semmi baja, de mintha fogyott volna az elmúlt fél év alatt. Szombat délelőtt többször felhívtam, hogy győzködjem, jöjjön el hozzánk, mert egész héten nem találkoztunk,

bár telefonon sokszor beszéltünk. Próbálta megmagyarázni, nem illik, hiszen Robi szülei nem örülnének neki, ha ők is vendégek és még másik vendég érkezik a nyakukra. Ettől a „vendég” kifejezéstől ideges lettem. Nem lepleztem a véleményemet. Sem Robi szülei, sem ő nem vendégek nálunk. Ezt verje ki egyszer és mindenkorra a fejéből. Ha éjszaka váratlanul csenget be hozzánk, akkor is szeretettel fogadjuk. Eljött még szombat délután. Anyukával összebarátkoztak. Fél óra sem telt el érkezése után, már „Olgica-Mesike” néven titulálták egymást. Dél előtt anyukáék vettek egy csomó bútort, amit hazaszállítottak. Anyuka és apuka vigyáztak Picurkára, ott náluk, mi pedig hárman rámostuk a bútorokat. Büszke voltam anyukámra. Igaz, mi ketten tettünk ki egy Robit, de nem baj, fő az, hogy szívvel-lélekkel hurcoltuk hárman a cuccokat, meg csavaroztunk is. A két csaj ült a parkettára terített hullámpapíron és szekrényeket állított össze. Úgy belejöttünk ezekbe a lapra szerelt akármikbe, hogy anyukám azt mondta, otthagyja a klinikát és vállaljunk ketten bútorszerelést. Többször megállt pihenni. Azt mondta, nem szokta a cigány a szántást. Az igaz, egyikünk sem végez komoly fizikai munkát. Éppen ezért hittem neki. Bár ne tettem volna. Ugyanis bölcsen elhallgatta, hogy pénteken rosszul érezte magát. Én meg bemeséltem magamnak, fiatalabb vagyok, nyilván nehezebben fáradok ki, mint ő. Este késő volt, mikor végeztünk, úgyhogy anyukáék a saját házukban alhattak. Láttam anyukám szemein, valami nincs rendben, de elhittem a fáradságot. Beült a kocsiba és azt kell mondanom, szerencsénkre, elsötétült előtte minden, nem tudott elindulni. Nagyon megijedtem. Bevezettem az egyik szobába és lefektettem. Átszaladtam anyukáért, aki éppen lefeküdt. Jött, csak egy pongyolát húzott magára. Behoztam anyukám orvosi táskáját a kocsijából, amit mindig magával hord. Anyuka alaposan megvizsgálta. Az első diagnózis, tüdő- és mellhártyagyulladás. Utólag visszagondolva muris volt. Anyuka vizsgált anyukám eszközeivel, aztán megállapította a bajt, A receptet pedig az én anyukám írta meg, hiszen neki van jogosultsága. Robi pedig elviharzott keresni éjszakai ügyeletes gyógyszertárat. Szerencsére talált a közelben. Ami pedig még nagyobb szerencse, hogy volt minden, amit az amerikai doktornő felíratott anyukámmal. Mind drága külföldi gyógyszer. Örültem, mert biztos voltam benne, hatásosabbak, mint a magyarok. Megkapta anyukától a szurikat, aztán ő távozott, de lelkemre kötötte, ha bármi probléma adódik, menjek át érte. Megijedtem. Ha ilyet mond, akkor biztos nagy a baj. Elkezdtem sírni. Robi át akart tessékelni a hálószobánkba, de nagyon határozottan közöltem, itt maradok anyukám mellett egész éjjel. Ültem és néztem őt. Valamivel több, mint egy órát aludt, de lehet, csak elkábult. Utána viszont jobban érezte magát. Éppen csak annyira, hogy segítettem neki levetkőzni, cicamosdást csinálni a fürdőszobában, majd feladtam rá az egyik szép hálóingemet. Persze folyamatosan tiltakozott, de nem törődtem a butaságokkal. Érthető, szégyellte magát előttünk, miközben tisztában volt az állapotával.

- Mindjárt visszajövök hozzád, csak én is átöltözöm. Itt fogok melletted aludni, bár valószínűbb, hogy őrzöm az álmodat.
- Reggel hazamegyek, még akkor is, ha valamelyiketek hazavisz.
- Miért beszélsz ilyeneket?
- Juditkám, otthon nagyobb a komfortérzetem.
- Minden ruhám jó rád. Főzök neked holnap finom húslevest. Biztos, hogy te jobbat tudnál főzni, de most beteg vagy.
- Aranyos vagy, de megérkeztek Robi szülei Amerikából, akik Pesten idegenek, minden idegen a számukra, ráadásul idős emberek. Itt van Picurka, akiről gondoskodnod kell. Nem utolsó sorban a férjed se lenne boldog, ha hanyagolnád. Ha rosszabbul érzem magamat, befekszem a klinikára.

- Anyukám, ez a te verziód. Én pedig azt mondom, bármi is történik, melletted maradok. Ha hazaszöksz, utánad megyek, ha befekszel a klinikára ott fogok ülni melletted. Féltelek. Anyuka arcáról azt olvastam le, hogy komoly a betegséged. Mindjárt jövök, de rád zárom az ajtót, mert képes vagy hálóingben megszökni.

- Ne zárjad rám, mert hátha ki kell mennem. Elfelejtettem ugyanis az előbb pisilni.

- Megyek veled, mert megszedülsz és összetöröd magadat.

Hajlott a szép szóra. Kimentem vele a fürdőszobába és megvártam. Miután visszafeküdt, én is átvedlettem a lefekvéshez. Mellé feküdtem a rekamién, akkor éppen aludt. Lepakcsoltam a villanyt és megfogtam a kezét. Kitapintottam a pulzusát, ami az enyémhez képest gyorsabban vert. Figyeltem egy darabig, hogy veszi a levegőt, aztán sajnos elaludtam. Arra ébredtem, hogy megmozdult.

- Rosszul vagy?

- Melegem van.

- Anyukám, légy őszinte hozzám! Ez nagyon komoly betegség?

- Vigyázni fogok magamra. Az igazság, a héten sokat rohangásztam és mivel kinn is kánikula van, ittam a hideg üdítőket. Ne félj, nem fogok meghalni!

- Ne is mondd, mert elképzelni nem tudnám nélküled az életemet. Addig melletted leszek, míg anyuka azt nem mondja, hogy hagyhatlak egyedül.

Nem néztem az órát, de már többet nem aludtunk. Reggel megbeszéltem vele, mit szeretne enni. Anyuka elment vásárolni, hiszen a környékbeli üzleteket télen megismerte. Majd vigyázott Picurkára, mikor én főztem, Robi és apuka pedig lementek Balatonra, mivel nem volt rájuk itthon szükség. Tulajdonképpen nem bántam. Biztonságban éreztem magamat. Anyukám pedig mozoghatott akár hálóingben is a házban. Egy csomó telefont bonyolított le. Ami biztos volt, a következő héten nem megy dolgozni. Más kérdés, hogy végül két hétig nem ment és még akkor sem volt igazán tökéletes. Egy biztos, a kapcsolatunknak nagyon jót tett ez az együttlét.

*

Féltékeny vagyok? Azt hiszem, igen, de ez a féltékenység egyikünk számára sem kártékony. Nem gondoltam volna, hogy anya és lánya között ennyi év után létrejöhet ilyen szoros kapcsolat. Mi az, hogy ennyi év után, az ő esetükben? Értelmetlen, hiszen nem volt kezdet. Hitem szerint Emese részéről sem, de hogy Juditkámban semmi nem tudatosult abból, hogy őt is anya szülte, az biztos. Kis csillagom 26 éves volt, mikor furcsa szituációban összeismerkedtünk. Azóta többször kérdeztem: „Mit gondol, milyen lehet az ő anyukája?” Meggyőződése volt Emesével való találkozásáig, hogy őt a gólya pottyantotta az adott klinika folyosójának a padjára. Ilyen alkalmakkor tréfára szoktam venni a figurát, miszerint, csak nem lehetett olyan ronda az anyukája, hogy a faterja inkább a gólyát dugta meg. Azóta kiderült, tévedett az én Ditkám. Nagyon is nem a gólya hozta, és ami a nemzőjét illeti, volt ízlése a krapeknak. Hiszem, isteni akarat volt, hogy egymásra találjanak anya és lánya. Mióta ismerem Ditkát, azóta folyamatosan kárpótolja az élet az átélt borzalmak miatt. Abban nem hiszek, hogy Emesének szüksége volt a lányára. Persze ezt így kijelenteni csúnya dolog, mert igaz, ellentétben a lányával, neki minden jót megadott az élet, viszont elvesztette a férjét, ami borzalom. Belegondolni sem merek, hogy Ditkám kocsiba ül, elmegy itthonról, aztán csak a halálhíre érkezik meg hozzám. Pedig a mi közös életünk csak két éves múltra datálódik. Igaz, ezalatt megajándékozott egy kis gazfickóval. Szeretetből nyilatkozom így a fiamról. Csupa élet és egészség. Ő az, aki Ditkám után megkoronázta a boldogságunkat. Addig hajtottam a pénzt, de

igazán nem voltak komoly terveim. Ma már mindennap arra ébredek, hogy értük csinálók mindent. Nem beszélve arról, hogy 2010 májusában új jövevény érkezik a családba. Mi munka van benne, de megérte. Hány esti fergeteges szeretkezés a teljes kimerülésig, mire megfogant és ismét áldott állapotban tudhatja magát a szerelmem. Nekem még távoli, megfoghatatlan a gyermekünk születése, de hát férfi vagyok és míg karjaimba nem tarthatom, addig jobbra inkább csak a problémákat látom benne. Mondom én, akinek nem kell kihordania. Az volt gondolatmenetem kiindulása, hogy féltékeny vagyok. Ami Ditka és Emese között fellángolt, az nem pusztán szeretet, az egyben szerelem is. Persze megvan a mentség, hiszen az én szüleimet is nagyon szereti. Anyuka és Ditka közt is nagy a szerelem. Távolabbi a rajongás, de ez érthető, hiszen köztük két generáció korkülönbség van. Az én anyukám, érzelmeit nem tartja annyira felszínen, mint Emese. Apuka pedig... Na ez az egyedüli fájó pont a családban. Szikár, székelő ember, aki génjeiben hordozza a keménységet, a nem meghátrálást. Keveset beszél, de amit mond, arra oda kell figyelni. Folyamatosan próbálja elhitetni velünk, hogy egészséges. Ráadásul anyuka is ezt szajkózza, pedig mindketten tudják, meg vannak számlálva a hónapjai. Agyondolgozták magukat azért a rohadt dollárért. Anyagi értelemben gazdagok. Komoly bankszámláik vannak. Ugyanakkor gyökértelenül élték le az életüket. Kolozsváron befutott orvosok voltak, de Romániában. Mondtuk, ez a föld a mi hazánk földje. Megtűrt személyek voltunk mi magyarok, akárhogy is próbálom a múltat szebbnek látni. Nekünk székelőknek csak a napi fohász maradt: „Ne hagyd elveszni Erdélyt, istenünk!” Szétbomlott a családjuk. Kivándoroltak az Egyesült Államokba. Annyival volt jobb a helyzetük, hogy ott úgyszólván mindenki bevándorló, kis túlzással persze. Gúriztek, hajtották a pénzt, közben az egy szem gyerekük Magyarországon próbált szerencsét. Hiszem, én jártam jobban. Közel a szülőföldemhez és magyarok között. Pár év, míg levedlettem magamról a „román” bélyeget, azóta soha nem kerül felszínre a származásom. Sok ezer kilométerre egymástól éltünk a szüleimmel. Anyagilag ők is befutottak, meg én is. Tudták, ha nyugdíjba mennek, visszatelepülnek Erdélybe. Aztán az én életemben jött a fordulat. A magányos farkas rátalált a társára. Pontosabban a társa talált őrá. Ezek után anyukáék változtattak az elképzelésükön. Persze, ezt megelőzte, hogy kizsigerelték magukat, apuka pedig kapott egy infarktust. Jobbnak látták, ha nem Erdélybe költöznek, hanem az én közelemben. Hiszen, bár pénzük van, de szeretetet csak itt kaphatnak. Lehet, az utolsó pillanatban, de végül megérkeztek. Berendezték a házat nekik, csak hát a ruhájukon kívül meg a személyes tárgyakon kívül gyakorlatilag minden idegen. Egyetlen bútordarab nem kötődik hozzájuk. Idős embereknek pedig ez nagyon fontos lenne. Új ház, vagy legalábbis újonnan renovált, teljesen új bútort, ami persze csodálatos és kényelmes. Egy hete új autót is vettek. Most aztán az amerikai jogosítvánnyal próbálnak beilleszkedni a Budapesti közlekedési morálba. Minket meg a frász kerülget. Ami anyukát illeti, nem nagyon járkal autóval. Illetve igen, de úgy, hogy valamelyikünk mellé beül. Apuka viszont, a konok székelő, furikázik össze-vissza a városban, de még az is lehet, hogy titokban bejárja az országot. Mindenesetre szaporodnak a kilométerek az órában. Emese átesett egy súlyos betegségen. Frászba voltunk, mert közben kiderült, hogy Juditkám terhes. Ő pedig annyira aggódott az anyukája miatt, hogy a világ kincséért el nem mozdult mellőle hetekig. Na persze, csak közben leadott pár kilót magáról. Esküszöm, néha úgy éreztem, nem Picurka a baba a családban, hanem a szerelmem. Krokodilkönnyekkel siratta az anyukáját. Ditkám szerint meg fog halni és ő megint árva marad. Nem hiszem, hanem tudom, ha Emese elköltözne ebből az árnyékvilágból, ő belehalna. De ne legyek igazságtalan, mert azt is tudom, ha Picurkával vagy velem történne végzetes dolog, azt sem tudná feldolgozni. Ilyen az én Juci-Mucikám. De régen neveztem így! Az az igazság, az első három-négy napban tényleg kiütötte magát Emese, de aztán, ha nem egy ilyen család veszi körül, simán tudott volna magáról gondoskodni. De hát Ditka intézkedett. Vagy ő fogta anyukája kezét, vagy az én anyámat ültette mellé, aki egyébként boldogan vállalta a feladatot. Ez számomra meglepő volt. Az addig rendben, hogy a menyét szeretettel veszi körül, de hogy

a menyé anyukáját is, azt nem gondoltam volna. Az élet nem engem igazol. Az én 74 éves anyukám csak kitalál valamit, aztán Ditka, vagy Emese ugranak, hogy segítsenek a megvalósításban. Nem véletlen, neki sehova nem kell egyedül menni, legfeljebb a piacra. Emese egyébként be szokta vinni a klinikára is, hogy anyuka szívhasson magába kis kórházi levegőt. Tegnapelőtt, kedden, hazatelefonált, valamelyikünk menjen be érte a Schuller-klinikára. Mivel Dítkám éppen nagy munkaügyi szervezésben volt, engemet ugrasztott, hozzam haza az édesanyámat. Emese nem ért rá, mert estig benn maradt a kórházban.

*

Hazafelé kifaggattam az öreglányt:

- Anyuka, reggel Emese behozott a klinikára, de már délután van. Nem unatkoztál?
- Azért telefonáltam, mert halálra untam magamat. Ugyan fiam! Ha éjjel-nappal benn lennék, akkor se lenne okom az unalomra. Mesike irodájába beültem, ő meg elkezdett intézkedni. Aztán jöttek a kollégák, akik már ismertek, illetve, akik nem, azoknak bemutatott, hogy a vejének vagyok az anyukája. Ez önmagában muris, hiszen még mindig vannak, akik úgy tudják, Mesikének nincs senkije. Na mindegy. Megy a nagy dumcsi, milyen itt az orvosok élete és milyen Amerikában. Csak úgy mellékesen, Mesike belibben. „Olgicám, megtennél nekem egy szívességet? A hármas szobában van egy súlyos beteg, a Kati néni. Pistához tartozik, de Pista éppen a műtőben van. Megvizsgálnád a nénit és adnál neki gyógyszert?”
- Ez buli. Szóval Olgica besegít a klinikán.
- Tudod, Robi, ez való nekem. Semmi kötöttség, mert az már fárasztó, viszont kedvtelésből boldogan csinálom. Ma három ilyen megbízatást kaptam és csak kétszer Mesikétől. Különben pedig van ám az anyádnak fehér köpenye is, mert Mesike arról is gondoskodott. Gondolom ennek köszönhető, éppen egy egészségügyi szaklapot böngésztem az irodában, mikor beharagant egy nővér, hogy „Doktornő, legyen kedves...” A doktornőben pedig fel sem vetődött, hogy vendég, hanem szaladtam a nővérral az egyik szobába.
- Örülök neki, de egyet kijelentek, mielőtt nagyon belelovalnád magadat a hivatásodba, szó nem lehet róla, hogy Emese alkalmazzon a klinikán!
- Nem akarom. Mondom, az nekem fárasztó lenne, hiszen tudod jól, évek óta nem dolgozom.
- Egyébként, mivel magunk között vagyunk, mi a véleményed az anyósomról? Képtelen vagyok megfejteti a rejtélyt. Ez a csaj egy boszorkány. Mindenkit a kisujja körül tud forgatni.
- Elfogadnám lányomnak.
- Emese lenne a testvérem? Nem, azt nem szeretném.
- Árudd el, vele kapcsolatban számodra mi lenne a legkedvezőbb státusz?!
- Ne provokáljál, ha tudod a választ, édesanyám!
- Tudom. Téged is úgy táncoltat, ahogy akar és boldogan táncolsz velünk együtt, mert szívlelek az a nő. Manapság ritka az ilyen. Azt viszont remélem, előbbre való számodra a becsület.
- Biztos lehetsz benne. Különben pedig Ditka tudja. Szimpatikus anyukája van és dekoratív is. De előbb felakasztanám magamat, semhogy megkörnyékezzem, mint nőt. Megesküdtem magamnak, Dítkát soha nem fogom tudatosan semmivel megbántani. A világon az egyedüli, aki nem érdemelné meg. Ne félj, bízatsz bennem!

Most, hogy visszaidéztem magamban a beszélgetésünket, lehunyom a szemeimet és megjelenik az én ártatlan csillagom. Szemeiből tükröződik a tökéletes bizalom irántam. Nincs az a csodálatos nő, akivel felcserélném őt, akárcsak egy alkalomra is. Különben pedig meggyő-

zódésem, neki köszönhetjük, hogy a család ilyen szeretetben él egymással. Ő fogja össze a többgenerációs családot. Dítkámat mindnyájan szeretjük és rajta keresztül egymást. Nekem is sokkal jobb kapcsolatom van most a szüleimmel, mint fiatalkoromban volt. Akkor, én az elkényeztetett gyerek, természetesnek vettem, hogy kapok tőlük, cserében pedig nem kell adnom. Most odafigyelek rájuk és fáj a tudat, hogy érzem, apukának nem sok van hátra. Anyukát is mindig megölelem, mikor reggel először találkozom vele. Emese pedig külön szám. Úgy beépült a családba, mintha mindig közénk tartozott volna. Persze, orvosilag igazolt, hogy anya és lánya, de mégiscsak külön élték le életük legnagyobb részét. Most pedig, hogy egymásra találtak, sok közös vonás fedezhető fel bennük. Ilyen a ragaszkodás, a szeretet. Emese nekem első kérésre ideadta a nyaralója kulcsát. Bizalommal van irántam. Nem is szeretnék visszaélni vele. Bár majdnem minden hétvégét lenn töltöm, illetve most már töltjük apukával, de fel nem vetődik bennem, hogy nyitogassam a szekrényeit. Egy szobát használunk, meg a konyhát és fürdőszobát, valamint a szerszámokkamrát. Ahhoz viszont ragaszkodom, ami halat fogunk, abból neki jusson. Úgy látom abban a formában nem bánja, hogy feldolgozva kapja meg. Azon az ominózus augusztus végi hétvégén apukával lementünk és hazafelé elhoztam a motort. Cidriztem, mert apuka jött előttem az autómmal, én pedig mögötte képesztettem. Az igazság, nem sok tapasztalatom van motorkerékpár vezetés terén. Itthon viszont párszor megjárattam. Jogosítványom van nagy motorra, csak hát motorom itt Magyarországon soha nem volt még. Csak tudnám, mi olyan nevetséges, mikor bukósisakkal a fejemen jövök be a házba?

*

- Tessék!
- Juditkám, nem ismerlek meg, olyan rekedt a hangod. Különben sem szoktad egy tessékkal felvenni.
- Szia, anyukám. Most így sikerült.
- Szaladtál, hogy alig kapsz levegőt?
- Mit kérdeztél?
- Semmi-semmi. Majd hívjál vissza, ha ráérsz, mert fontos mondanivalóm van!
- Ráérek, főleg, ha nem kell nekem beszélnem.
- Szombatra vettem kettőnknek színházjegyet. Megyünk a Madáchba.
- Én is később fel akartalak hívni, mert mi is vettünk anyukával három jegyet vasárnapra az Operettbe.
- Nem baj, attól még el tudsz szombaton velem jönni. Vasárnap meg ezek szerint csak telefonon beszélünk egymással.
- Anyukám édes, a három személy közül te vagy az egyik. Rajtad kívül, anyuka, meg az én szerény személyem.
- Húha, akkor bulizunk hétvégén?
- Igen, de azt szeretném kérni, szombaton te is azt a nadrágkosztümöt vegyed fel, amelyet nekem csináltattál. Azt mondtad, két héttel ezelőtt a tiéd is elkészült. Azt szeretném, ha egyforma ruhánk lenne.
- Kislányom, alig értem, mit mondasz. Miért sugdolódzol?
- Na mindegy, nem fogok hazudni neked. Anyuka be akart jönni, de zárva van a bejárati ajtó. Úgy látom az ablakból, visszamentek a házukba. Picurkát hozta magával.

- Juditkám, szia kislányom, majd hívjál, ha ráérsz!
 - Úristen, mit gondol most Emese rólunk?
 - Robikám, orvos az anyukám. Szoktunk ilyesmiről beszélgetni. Képzeld el, azt is tudja, hogy mindennap szerelmeskedünk. Nagyon egészségesnek tartja. Illetve azt mondta...
 - Mit mondott, te pletykás vénasszony?
 - Nem mondom meg.
- Azzal kirohant a fürdőszobába. Esküszöm, megfojtom ezt a csajt, ha nem mondja meg. Kimentem utána és miközben a mosdónál mosakodtam, próbáltam faggatni, de eredménytelenül. A szobában felöltöztünk.
- Robikám, átmegyek anyukáékhoz.
 - Előbb megmondod, amit kérdeztem!
 - Nem érdekes, csak figyelmembe ajánlotta, ne strapáljalak le. Legyek tekintettel a korodra, mivelhogy 50 év körül a férfiak jelentős százaléka gyakorlatilag impotens. Nem beszélve az infarktus veszélyéről.
 - Erről a jó előbb megfeledezteél. Különben pedig mit büszkélkedik azzal az egy évvel, amennyivel fiatalabb, mint én?
 - Rátok nézve, egyiketeknek sincs oka, hogy szégyellje a korát.
 - Csak én állandó használatnak vagyok kitéve, nem úgy, mint Emese.
 - Nem láttam, hogy haragudtál volna. Na jó, tényleg átmegyek és megmondom, hogy... Fogalmam nincs mit hazudjak. Megvan. Elszaladtunk a kisboltba, de nem kaptunk semmit.

Ha más mondaná, nem a saját fülemmel hallottam volna, nem hinném el. Mindent megbeszél az anyukájával? Akkor nem ok nélkül vagyok féltékeny. Még az is lehet, jobban szereti őt, mint engem. Ezzel a kérdéssel nem fogom megbántani, mert nincsen rá jó válasz. Mindketőnket másképpen szeret. Ha jól hallottam, hétvégén csajozós napok lesznek. Nem mondom, hogy fel vagyok dobva tőle, de nem is tiltom. Örüljön, érezze jól magát. Vasárnap különben is anyuka velük lesz, de biztos vagyok benne, Emese sem viszi bűnbe. Tudom, szombaton ebéd után elviharzik itthonról, mert színház előtt még beszélgetni akarnak egymással. Azért arra kíváncsi leszek, vasárnap mit fognak csinálni. Ha anyukával is kora délután elmennek, akkor semmi baj, mert vele nem járhatnak görbe utakon. Csúnya gondolatok ezek és szégyellem magamat miatta. Neki nem vallanám be, hiszen azontúl, hogy ragaszkodnak egymáshoz, semmi olyan tapasztalatom nincsen, hogy férfi előfordulna a társaságukban. Közben megérkeztek Picurkával, de anyuka nem jött velük. Ez nem biztos, hogy jó jel.

*

Úgy érzem, nem vagyok jó anya és feleségnek sem felelek meg. Aki sokat markol, keveset fog. Ez vagyok én. Ha mindenkihez ragaszkodom, kifelé úgy tűnik, hogy senkihez igazán. Robi engedélye nélkül tábláztam be a hétvégémet. Igaz, anyukával róttuk a várost, mert szötteseket kerestünk népművészeti boltokban. Közben megláttunk egy színházi plakátot és anyuka mondta, száz éve nem járt magyar színházban. Szerencsénk volt. Három jegyet sikerült egymás mellé vennünk. Bevallom, mikor táskámban voltak a jegyek, csak akkor gondoltam végig, milyen összetételben fogunk elmenni vasárnap. Ha Robi jön velünk, apukára nem lenne szerencsés hagyni Picurkát. Apuka jöhetne még, de kérdés, hogy érzi magát. Az igaz, csavarogni szeret, na meg horgászni. Arra soha nem beteg, de nem látom rajta a színházi igényt. Marad anyukám. Kérdés, milyen programja van vasárnapra, miközben magamnak bevallom, első helyen szerepelt, akit szeretnék, ha velünk jönne. Robinak nem volt

ellenvetése, mikor itthon bejelentettük neki, bár anyuka vállalta ezt a nem túl hálás feladatot. Anyuka, aki valószínű legalább úgy szeret engemet, mint a fiát. Aztán jött a legrosszabb időpontban az én anyukámtól a telefon. Úristen, ha látta volna, miközben társalgok vele, Robi alulról betámaszt nekem. Nem volt rossz, csak leplezni nem tudtam. Megteheti azt egy nő, aki fiatal házas, kicsi gyereke van, hogy egymásután két napon színházba menjen és véletlenül sem a férjével? Robikám, ne haragudjál rám! Nagyon szeretlek, de nem tudok kétfelé szakadni. Mindennap veled vagyok, meg Picurkával. Ha anyukám itt lenne, eszembe nem jutna, hogy külön programot csináljak vele.

Szombat reggel elmentünk anyukával fodrászhoz. Pénteken megfőztem a hétfővégre, mert tudtam, arra nem lesz időm. Tíz óra előtt értünk haza a fodrásztól. Természetesen anyukáék is nálunk ebédeltek. Ebéd után összekészítettem magamat. Anyukámmal úgy beszéltek meg, három órára megyek hozzá. Mindenkitől elkészöntem indulás előtt. Picurka elkezdett sírni. Igaz, abban a pillanatban hárman voltunk a szobában, mégis rosszul esett, hogy Robi azzal nyugtatta:

- Ne sírjál, kisfiam, anyukád randevúzik valakivel, de éjszakára hazajön.
- Robikám, ezt tényleg így gondolod? Ha igen, akkor felhívom anyukámat, közlöm vele, ne várjon és átvedlek itthoni ruhába.
- Ne félj, nem gondolom, de azért az igaz, fáj, hogy külön programjaitok vannak.
- Ebben igazat adok neked. Össze kéne tolni a két házát, pontosabban a hármát, mert hidd el, a szüleid is hiányoznának, ha nem laknánk együtt!
- Tudom, te kis buta. Én azt se bánnám, ha Emese ideköltözne, ami persze képtelenség, hogy a svábhegyi palotáját felcserélje egy szobára. Ne sírjál, csillagom, mert elmaszatolod a sminkedet!
- Robikám édes, nem vagyok életrevaló. Hidd el nekem, belebetegednék, ha bármelyiketektől meg kéne válnom. Ebbe még apukát is beleértem, miközben azért azt tudjuk, vele van a legkevesebb kontaktusom. Nem. Én nem tudom elképzelni, hogy anyukámat hanyagoljam, inkább végzek magammal.
- Még csak ez kell, hogy indulás előtt ilyen butaságokat mondjál.
- Tudom, butaság. Józan ésszel nekem is ez a véleményem. Mégis, képtelen volnék lazítani a vele való kapcsolatomon. Nem tudom szavakba önteni az érzéseimet. Későn jött ez a 180 fokos fordulat az életemben, amibe nemcsak anyukám tartozik bele, hanem az egész család a jómóddal együtt. Az én egyéniségemhez az első 24 évem való. Szürke egér, aki mit sem tud az életről. Vessél meg, mert nem tudom feldolgozni, egészségesen kezelni a boldogságot. Ebbe is bele lehet pusztulni. Akarom, hogy úgy legyen. Ne legyek senkinek terhére, hiszen azért azt tudod rólam, világéletemben kerültem a konfliktusokat.

Felkelt a székről, megölelt, Picurkát átvitte a könyvtárszobába, mert anyukáék ott kávéztak. Visszajött, gyorsan magára kapott egy utcai ruhát, majd közölte, indulhatunk. Elvisz a Svábhegyre, de nem száll ki, azonnal jön vissza. Duplán örültem, nem kell átmennem a városon, de ami a legfontosabb, hogy még mindig félt. Igen, elkeseredtem. Komolyan éreztem, inkább az életemtől válok meg, mint bárkitől a szeretteim közül. Bekísért a házba, hogy egy üdvözlés erejéig találkozzon anyukámmal.

- Emese, vigyázzál a lányodra, mert butaságokat forgat a fejében! Kérlek, ne engedjed egyedül haza! Sietek, mert a szüleimnek fontos elfoglaltságuk van délutánra és most ők vigyáznak Picurkára.

Éppen csak elfogadta, hogy anyukám kikísérje, annyira sietett haza.

*

- Mi történt, kislányom, hogy ilyen feldúltak vagytok mindketten?
- El akartam indulni. Picurka elkezdett sírni, hogy ne menjek. Robi pedig közölte, nem boldog a külön programjaim miatt. Próbáltam magyarázni a bizonyítványomat, ami számomra is megmagyarázhatatlan. Közöltem, inkább meghalok, de a szeretteimtől nem tudok megválni.
- Ma meg holnap együtt leszünk, aztán a jövő héttől kitalálok valamit. Én forgattam fel a nyugalmatokat, nekem kell helyreállítani a békét.
- Milyen jó ötleted van?
- Több munkát vállalom, esetleg visszaminősítem magamat praktizáló orvosnak és nem lesz időm veled foglalkozni.
- Értem.
- Mit értesz, te kis buta?
- Kemény, céltudatos nő vagy. Eltervezted, orvos akarsz lenni, ezért eldobtál magadtól a cél érdekében. Majd előkapartál a ládafiából, de miután látod, a lányod bajban van, mi sem egyszerűbb, mint homokba dugod a fejedet. Menekülsz a hivatásodba. Fogalmazhatok úgyis, fogod a kalapodat, aztán agyó! Velem mindenki azt csinálhat, amit akar, mert kiszolgáltattott vagyok. Örülök a felém nyújtott kéznek, csak próbáljam én kinyújtani, rácsapnak. Az elmúlt két évben elszoktam ettől, de számít az, hogy nekem is van lelkem?
- Ne beszéljél így!
- Legfeljebb azt tilthatod meg, hogy a te otthonodban ne beszéljek így. Kirúghatsz! Mások pedig megvertek, ha nagyon ritkán kinyitottam a számat. Karácsonyi Jutkának kuss van. Ezért hoztál a világra, hogy megtanuljak tűrni. Megcselekedtem, ami egy nőtől várható. Szültem utódot. Igen, közöltem Robival, inkább meghalok és ezt nagyon komolyan mondtam. Nagyságos asszonyt csinált belőlem, ehhez te is hozzájárultál, de itt benn a szívemben, örökre Karácsonyi Jutka maradok. A kicsit dohszagú, kicsit slampos ruházatában, de tiszta szívvel.
- Ha eldobnád magadtól az életedet, utánad halnék. Ne felejtse, te körül vagy véve olyanokkal, akik szeretnek. Nekem te vagy és rajtad keresztül a családot, de még az unokám is. Én az anyai érzést csak kószolgom. Nagymama pedig igazán soha nem leszek, mert a gyereken keresztül szeretem az unokámat.
- Na persze. Neked csak én vagyok, valamint a hivatásod. Abba menekülsz tőlem.
- Felejtse el! Azt hittem, jót teszek neked vele. Családod van, akik éppen úgy szeretnek téged, mint én. Ha személyem a porszem, ami bekerült a gépezetbe és akadályozza a normális működést, akkor ettől a szennyeződéstől meg kell tisztítani a gépezetet. Az viszont igaz, előbb járattam a számat, semhogy téged faggattalak volna, mi az elképzelésed velem kapcsolatban, a butaságon túl.
- Azt beszéltük Robival, össze kéne tolni a házakat. Robi azt mondta, költözzél hozzánk. Ugyanakkor mindketten tudjuk, a svábhegyi palotádat nem fogod felcserélni egy szobára.
- Nekem a Svábhegyből, mióta Lajos meghalt, csak hátrányom van. A jó levegőt, főleg mostanság, nem élvezem, hiszen alig vagyok itthon. Ezzel szemben pocsék a közlekedés még autóval is, mert időjárás függő. Így azután Svábhegy, mint érv, kilőve. Ami viszont igaz, az otthonomat nem adom fel. De pusztán azért, mert ellenségednek tartasz, neked megmondom, ha az a ház a sajátod lenne, azt mondanám, építsünk rá egy felsőszintet nekem és húznék el a Svábhegyről, mint a vadludak. Azonban Róbert tulajdona. Tessék, zúdíthatod rám ismét az érveidet!
- Miért zúdítanám, ha én, a felesége is így gondolkodom. Természetesen ott minden az övé.

- Köszönöm, hogy valamiben egyetértünk. Van egy áthidaló ötletem, ha Róbert komolyan gondolta a kijelentését. Hét közben semmi gond nincsen, hiszen gyakorlatilag egész nap a klinikán vagyok. Nem hiszem, hogy az jelentene gondot, ha párszor telcsizünk. Hétvégéken pedig általában szabad vagyok. Azokat a napokat ott tölthetném nálatok, ha bitorolhatom azt a szobát, ahol anyósodék laktak hónapokig. Hozzájárulnék a háztartáshoz és természetesen segítenék neked.

- Jól értelmeztelek?! Péntekenként a klinikáról odajössz és legfeljebb vasárnap estefelé engedlek haza?

- Igen, te buta gyerek. Azért a vasárnap estét kikönyörgöm, mert hétfőre több szempontból is készülnöm kell.

Összeölelkeztünk, puszkodtunk, aztán együtt sírtunk.

- De jó! Jövő héten rámoljál össze, amiket akarsz és pénteken három autóval átköltöztetünk. Bútor nem kell, mert az sok van és különben, azok is újak.

- Elég nagy az Audi, hogy hét közben apránként telepakoljam. Ha mégis kevésnek bizonyul, akkor legközelebb jöhet a karaván. Ugye, még egyszer nem ejtesz ki a szádon ilyen butaságot?

- Szeretlek. Akarom, hogy minden szabadidőnket együtt töltsük. Ne neheztelj rám ezért! A férjemet a kisfiamat az anyósomékat is szeretem. Mást senkit. Én voltam az, aki kijelentette, nem vehetnek tőlünk távol lakást. Ott fognak velünk élni a mi házunkban. Aztán a véletlen úgy hozta, hogy eladták a hátsó házat. Különben velünk élnének.

- Te kis kotlós.

- Nem baj, bárminek tarthattok, akkor is ragaszkodom hozzátok.

- Vetközzél le, mert meleg van a házban és nekem még készülnöm kell. Különben is, csúnya lett az arcod. Jé! Fel merted venni a tőlem kapott nyakláncot meg karkötőt?

- Mondtam, anyukám, ma egyformán leszünk felöltözve. Neked is van ugyanilyen szetted és a nadrágkosztümödet veszed fel. Teljesen egyformák leszünk.

Levettem a kosztümkabátomat meg a blúzomat, mert tényleg nagyon meleg volt. Odaugrott hozzám és elkapta a bal karomat. Először megijedtem, de felocsúdtam.

- Mitől kék-zöld az alsó karod?

- Édes vagy, de bagatell dolog, nem kell megijedned.

- Kislányom, gyere üljél le és nézzél a szemembe, úgy válaszolj! Róbert szokott veled erőszakoskodni... Olyan alkalmakkor?

- Soha nem okozott még nekem fájdalmat, kivéve, amiről tudsz. Látod, itt igazolod, amitől félttem. Tegnap Picurkát pancsítottam a nagy kádban és kicsúszott a kezemből. Megijedtem, mert direkt több vizet engedtem, hogy pancsizhasson. Utánakaptam és a dugótartóba bevertem a karomat.

- Minap rosszkor hívtalak. Jól éreztem?

- Nem tagadom az anyám előtt. A legrosszabbkor hívtál. Az, hogy lihegtem, nem a védekezés következménye volt. Mondom, soha nem volt még velem erőszakos, de ha már téma, elmondhatom, mindig ügyel arra, hogy elsősorban nekem legyen jó. Jelzem az ominózus napon, én támadtam le őt.

- Nocsak?! Ilyen vehemens lányom van?

- Anyukám, neked is szükséged lenne rá. Bár én csak két éve ismerem ezt az érzést, de tudom, milyen nyugtató idegileg.

- Ezek szerint ma elhanyagolt.

- Magadról beszélj, ne rólam!

- Nekem momentán tökéletesen elég, ha te magadhoz ölelsz, illetve, ha Picurkával játszhatok. Érzelmileg van igényem a kielégülésre, nem testileg.

Megpusztult és kiment a fürdőszobába készülődni. Az órára néztem. Biztos voltam benne, ürügynek használta fel a készülődést, mert kínos témát érintettem. Mit tagadjam, azért szoktam felhozni időközönként a nemi témát, hogy cáfoljon. Komolyan félek attól, jön egy udvarló és én hanyagolva leszek. De hát természetes, neki is szüksége van egy férfi társra. Ma már elképzelni nem tudnám az életemet Robi nélkül. Nekem ő nyújtja a testi kielégülést. Más férfire gondolni nem tudnék, miközben tény, bőven van okom arra, hogy irtózzak másoktól. Anyukám visszajött, férfi számára csábító fehérnemű szettben. Kinyitotta a szekrényt és elővette a nadrágkosztümöt.

- De jó lenne, ha 47 évesen én is így néznék ki, mint te.

- Immár minden esélyed megvan rá. Szerencsére nem látszik rajtad az elmúlt 26 év. Bár ezt te jobban tudod, hogy néztél ki, mikor Róberttel megismerkedtetek.

- Színes egyéniség voltam. Néhány árnyalattal csúnyább volt az egész testem, mint most a karom.

- Az intézetben vertek benneteket?

- Nem volt jellemző és főleg rám nem. Engemet inkább a lányok páholtak el, mert kilógtam a sorból. Kicsi voltam és okos. Kell ennél több?

- Éjszakánként sokszor zaklatottan ébredek, mert borzalmakat álmodok rólad. A mai eszemmel téged választottalak volna, nem az orvosi egyetemem.

- Igen, de vajon mi lett volna akkor, ha én egy hajléktalan, elhanyagolt anyát találok, vagy te egy hasonló szinten élő, drogozó szajhát?

- Neked most lenne elfogadható magyarázatod, miért dobtalak el magamtól, engemet pedig még inkább marna a lelkiismeret, hiszen a mostoha sorsodat nekem köszönhetted volna. Fikarcnyi érdmemem nincs abban, hogy nem züllöttél el.

- A génjeimet tőled örököltem és a nemzőmtől.

- Nem tudom, a kettő közül ki volt az és nem is érdekel. Miattuk szakítottam meg a volt iskolámmal minden kapcsolatomat. Egyetlen találkozóra nem megyek el.

Öltözködött, majd megmutatta, ugyanolyan nyakláncot és karkötőt fog felvenni. Megkért, csatoljam fel nyakába a láncot. Mindenünk egyforma. Megadta a módját a készülődésnek, de még így is nagyon korán lett készen.

*

- Ne nézzed az órát! Tudom, sok idő van még a színházig, de előtte züllünk kicsit.

- Az mit jelent, hogy züllünk?

- Ne mondd, hogy most hallod először a szót! Kiöltöztünk, beülünk egy szórakozóhelyre, rendelünk két üdítőt, aztán viszonzunk a legelésző pillantásokat. Nyugodj bele, negyedóra sem fog eltelni, máris csatlakoznak az asztalunkhoz. Az imént hoztad tudomásomra, még

jegyeznek engemet, mint nőt. Te pedig ráadásul fiatal vagy. Mint két testvér, nem pedig anya és lánya jelenünk meg.

Felálltam indulásra készen. Nem értettem, amit mondott, de ráhagytam.

- Nem tetszel nekem, Juditkám. Kirúgunk a hámból, te pedig meglehetősen visszafogott vagy.

- Színház után hazaviszel? Mert ha nem, kell vennem jegyeket, nehogy megbüntessenek valamelyik buszon az ellenőrök.

- Majd megálmodom előadás közben. De ne izgulj, van nálam pár buszjegy! Igaz, Róbert a lelkemre kötötte, vigyelek haza, de nem kellett megfogadnom.

Beültünk a kocsiba. Ha azt mondom, útközben nem voltam bőbeszédű, akkor túlzok. Visszaemlékezve, még az is lehet, hogy egyetlen szót sem ejtettem ki a számon. Az Erzsébet-hídnál kifogtunk egy jó kis közúti balesetet. Margit-híd lezárva, így azután kénytelenek voltunk kerülővel a Petőfi-hídon átmenni Pestre. Egy belvárosi presszónál álltunk meg. Éppen hogy találtunk üres asztalt. Kávét és üdítőt rendelt, mert az utóbbi időben én is rászoktam a kávézásra. Idegen nekem ez a nagyvilági atmoszféra, ahol ő otthonosan mozog. Viaskodtak bennem a gondolatok. Az én anyukám nem olyan, hogy palikra vadásszon, miközben a körülmények a kijelentését igazolták. Óvatosan körülnéztem párszor és bizony igazat mondott. Voltak legelésző szemek. Amikor két férfi belépett a helyiségbe, éppen tortát ettünk. Három asztal volt, ahol leülhettek volna, a másik kettőnél férfiak. Feltételezem, ezért jöttek oda hozzánk és megkérdezték, leülhetnek-e. Anyukám válaszolt, nem, mert várakozunk a barátainkra. Láttam rajtuk, nem voltak boldogok, hogy férfi asztaltársaságot kellett választaniuk.

- Meg vagy velem elégedve?

- Anyukám, nekem nem volt gyerekszobám, sem a valóságban, sem átvitt értelemben. Egy csóró intézeti lány vagyok, aki legfeljebb úgy foroghatott volna előkelőbb helyeken, ha árulja a testét. Neked megadatott életedben sok minden, amiknek létezéséről én nem is tudtam. Mindegy, hogy előkelő ruhaszalonn vagy osztályon felüli presszó. Biztos vagyok benne, viccnek szántad a züllést, csak arról az apróságról feledkezel meg, hogy én még ma is naivan hiszek az emberekben. Elhittem, hogy a hirdetés tényleg albérlet kiadásáról szól. Elhittem, hogy Robi az első találkozásnál azért hív be a házba, mert pénzt akar adni a rákos betegek javára.

- Sántítanak az érveid, Juditkám. Ugyanis, ha ebből indulunk ki, akkor azt is elhitted, hogy férfiakra fogunk vadászni.

- Megdöbbsz, amikor mondtad, de te az anyukám vagy és ez még plusz a naivságomra. Benned ugyanis megbízok a hiszekenységen túl. Azért jó lenne tudnom, milyen terápiát alkalmazol velem szemben?

- Nem volt bekalkulálva előre. Az igen, hogy színház előtt beülünk egy presszóba, mert tudom, neked ilyenben ritkán lehetett részed. Ezzel szemben nekem sajnos nagyon sokszor. Kislányom! 28 éves felnőtt nő vagy. Van egy kisfiad, akiért felelősséggel tartozol és egy magzat, aki fejlődik benned. Picurka mellett néha akár hisztizhetnél is, de a benned fejlődő új életre tekintettel kell lenned. Ha nem tudnád, az élet nem akkor kezdődik, mikor kibújik az új jövevény, hanem a fogantatás pillanatában. Éppen ezért az sem közömbös, ki által fogant az embrió. Ezzel persze nincs baj nálatok. A mai hisztidet nem tudom megemésztetni. Juditkám, mondtam, nekem legalább olyan fontos vagy, mint én neked, hiszen számomra te vagy az összekötő kapocs, az egyedüli szál, akiért érdemes élnem. Mielőtt butaságot kiejtesz a szádon, ha valami nem sikerül eldobod magadtól az életedet, komolyabban kéne meggondolnod. Ebben az esetben velem konzultálni, hátha ketten találunk megoldást. Ha nem találunk, akkor valamelyikünknek nem annyira fontos a másik, és akkor azért drágább az életed. Róberten láttam, teljesen meg volt zavarodva. Elfogadom, borzasztó 26 év van mögöttem, amit nekem

köszönhetsz. Ha azt kibírtad, most, mikor kis túlzással mindenki kinyalja a fenekedet, bizony nagyon sok okod van az elkeseredésre. Igen, én is azt mondom, Róbertnek örök hálával tartozol, mert felemelt magához. Te pedig képes lennél így meghálálni. Belegondoltál, egy év múlva Picurka beszélni fog és előbb-utóbb keresné az anyukáját? Bár ez így nem jó, hiszen most is keres, ha nem lát a közelében. Te szüled. Miért akarsz egy életre szóló fájdalmat okozni neki? Analizálhatnám Róbert szüleit, akik a te invitálásodra döntöttek úgy, hogy a szomszédotokba költöznek. Nekik teljesen idegen minden, csak ti vagytok. Végül én, akiért képes volnál ilyen butaságra. Juditkám, ha valaki nem érdemelné meg tőled, az én vagyok. Szeretném kipuhatolni, hol a tűréshatárod, mennyire gyengék az idegeid, hogy azután tisztában legyek a terápiával.

- Befejezted?

- Vegyük úgy!

- Anyukám! Bár csak az érzéseimre hagyatkozom, téged szeretetükkel halmoztak el a nevelőszüleid, engemet pedig a szülőanyám eldobott magától. Lelkisértült vagyok. Első perctől tudod rólam. Tökéletesen igazad van abban, amiket mondtál. Azonban neked, mint orvosnak, tudnod kell, nekem halálomig gyengék lesznek az idegeim. Miért nem örülsz annak, hogy nem kell szégyellned a lányodat? Ez is valami. Megláttad, hogy bevertem a karomat és elszíneződött. Jólesett a féltésed, még akkor is, ha Robira gondoltál. Csak hát, anyukám, az én testem két éven keresztül volt véraláfutásos. Felelőtlen a lányod a saját életét illetően? Nézzél rám! Két és fél évvel ezelőtt még 2000 forintot ért a testem. Nem, anyukám, nem én értékeltem annyira magamat. Tőlem a kutya nem kérdezte, miközben jelen voltam. Ma sem tudom, egy vagy két részeg ment rajtam végig akkor. Biztos vagyok benne, életednek egyetlen ilyen negatív élménye van és bocsáss meg, az is azért történt, mert leíttad magadat. Én nem ittam, sem akkor, sem máskor. Igaz, pénzem sem lett volna rá. Józanul éltem át a borzalmakat és nem keveset. Neked jó vicc szombat délután, hogy fogunk magunknak palikat. Puhatolod a tűréshatáromat. Megtudod, milyen gyengék az idegeim. De vajon számol azzal a doktornő, milyen nyomokat hagy bennem? Igen, most mondhatjuk, gazdag vagyok, ahogy te mondtad, kinyaljátok a fenekemet. A gazdagság nem érdekel. Én mindig csak a biztonságra törekedtem. Ha koldusszegény lennél, akkor is rajonganék érted, feltéve, ha nem érezném, hogy hasznot akarsz húzni a jó módú lányodból. Büszke vagyok rá, hogy szép és okos anyukám van, de a sallang, ami körülveszi, nem érdekel. Bármilyen furcsa, miközben mindenem megvan, ha belegondolok, magaménak a bankszámlámat tekintem, amire Robi a mai napig átutalja a fizetésemet. Azért megdolgoztam.

- Juditkám! Megborzongok azoktól a dolgoktól, amiket mesélsz, de átélni nem tudom.

- Viszont jó vicc, ugye? Soha nem voltál erkölcstelen, igaz, nem is lettél volna rászorulva. Én pedig abban a világban éltem és csak az emberi tartásomnak köszönhetem, hogy bár használtak, de az én akaratomtól függetlenül.

- Szerencsémre nekem sokkal jobb élet adatott meg. Te viszont ismered, milyen az én életem, hiszen ma már te is benne élsz a jóban.

- Fűtyülök rá. Amivel rendelkezem az sokszorosan meghaladja az igényemet. Anyukám, én halálomig Karácsonyi Jutka maradok, miközben utálom ezt a nevet. Bár igaz, a jóvoltotokból úgy nézek ki, mint egy feldíszített karácsonyfa, de csak én érzem, mi van a ruha alatt. Már megbocsássál, tőled nem korholást érdemlek, hanem azt, hogy képletesen, de inkább a valóságban, fogjad a kezemet, mert nemcsak az anyám vagy, de orvos a hivatásod. Köszönöm, leckét eleget kaptam az élettől. Be kell látnod, gyengék az idegeim és azt is, hogy én másképpen szeretek, mint egy közönséges földi halandó. Felvállaltam Robi előtt, mennyire fontos vagy nekem. Neked is azt mondom, amit neki mondtam, lehet nevetni a bohócon, de

korholásra nincs szükségem. Azt hittem, arra készültem, hogy ma nagyon boldog leszek, mert veled lehetek. Ezért kértem, öltözzünk egyformán. Én büszke vagyok rád, sajnálom, hogy számodra ez fordítva nem adatott meg. Ez van, ilyen a te lányod.

- Mi lenne, ha rendelnék az én lányomnak egy könnyű likórt?

- Köszönöm, nem kell. A szeretetet igényelem, nem az alkoholt.

- Érezned kell, hogy nagyon szeretlek. Juditkám, jövő héttől minden hétvégét együtt fogjuk tölteni. Meglátod, lelkileg helyrejössz. Főzőcskézünk meg takarítunk és babázunk és sokat beszélgetünk majd.

- Hogy puhatoljad a tűréshatáromat? Így képzeled? A doktornő megállapítja a diagnózist, aztán felírja a pirulákat, esetleg kitalál módszereket, amikkel a lányát idomíthatja.

- Édesem, most már hülyeségeket beszélsz. Eltelt az idő, fizetek és megyünk, mert még parkolót is kell találni a színház körül.

Odahívtam a fizetőpincért és én rendeztem a számlánkat. Valószínű, meggyőző volt az ábrázatom, mert nem próbált tiltakozni ellene.

*

Kimentünk az üzletből és beültünk az autóba. Mielőtt indított, elkezdtem zokogni. Képtelen voltam erőt venni magamon, hogy visszafojtsam a sírást. Még szerencse, tudom magamról, milyen könnyen sírva fakadok, ezért mindig van a táskámban textilzsebkendő is. Ültem és sírtam. Próbált nyugtatni, de percekig nem sikerült megnyugodnom. Fájt az életem. Akkor úgy éreztem, jobban fáj, mint a 26 év alatt bármi. El lettem kényeztetve? Valószínű. Az biztos, ennyire gyenge soha nem voltam. Nagy nehezen abbahagytam. Nem mertem a tükörbe nézni. Anyukám átölelte a vállamat és nagyon gyengéden beszélt hozzám.

- Mi történt, Juditkám?

- Ne haragudj!

- Érezned kell, hogy nem haragszom. Ugyanakkor tény, én is érző ember vagyok, még akkor is, ha erre éppen az előtt a személy előtt hivatkozom, aki előtt nincs és nem lehet hitelem.

- Nincs hiteled? Ezért indultam el veled zülleni, miközben elveimmel ellentétes? Anyukám, csak azt akarom, hogy szeressél, miközben tudom, nem kívánságműsor. Te csinálhatsz viccet az erkölcstelenségből, de nekem az életem része volt. Szívemben romlatlan maradtam, de ezt kizárólag magamnak köszönhetem. Választhattam volna a prostitúciót és lehet, ma már a testem által is tartanék itt anyagilag. Ezzel szemben látszólag gazdag vagyok, de nem dolgoztam meg érte, ellentétben veled. Próbáljál így erkölcstelen dolgokkal viccelődni. Ha nem bíznék benned, most nem ülnék melletted, mert mikor kiejtetted szádon azt a butaságot, sarkon fordultam volna.

- Mindennél jobban szeretlek. Ezek szerint nem értek az emberek lelkipilágához, csak a testükhöz, ha te nem érzed.

- Ha kívánod, térden állva könyörgök neked, ne bántsál! Érzékeny vagyok. Ami neked vics, az nekem fájó valóság.

- Nem tudok mit mondani, ha te nem érzed.

- Anyukám édes! Egyetlen, mások számára pitiáner apróság, Robi elvitt hozzád, mert féltett, hogy hülyeséget csinálok. Jogtalan volt a kérdésem a hazavételre vonatkozóan?

- Igen, jogtalan volt a kérdésed, még akkor is, ha addig nem nyilatkoztam. Ezt is megígérem, máskor odafigyelek, mit mondhatok neked. Megértem az érzékenységedet, csak szabadjon

megkérdezni, te belegondoltál egyszer is abba, hogy férjemmel felépítettünk egy harmonikus életet, aztán ez kettétört egy értelmetlen baleset miatt? Te mondtad, nem érdekel a gazdagság. Nekem pedig csak az maradt. Senkim nincs rajtad kívül. Ezek után felteszed az okos kérdéset. Nem kislányom, nem viszlek haza, mert vár otthon a családom és különben is sokba kerül a benzin. Az érzékenységre minden okod megvan, csak hát az eszecsikédet is illene használnod olyan személyekkel szemben, akik szeretnek téged! Gyere, segítek megigazítani a sminkedet, mert a végén elkésünk!

- Haragszol rám?

- Nem tudom. Nincs időm gondolkodni rajta. Sírjál még egy kicsit! Olyan szép vagy, mikor megjátszod a kisbabát.

- Te pedig sírás nélkül is szép vagy.

- Rám nézzél, ne a tükörbe! Hiába vagyunk egyformán felöltözve, ha maszatos a képesfeled.

Nagy odaadással foglalkozott velem és minden bánatomat elfelejtettem. Boldog voltam. Persze tudom, normális esetben nem lett volna igazam, de én nem vagyok normális, mert sérült a lelkem. Nem mondom, hogy miattunk nem kezdődött az előadás, de alighanem az utolsók között mentünk a helyünkre. Örültem, mert vidám darab volt, ami kizökkentett a letargiámból, bár akkor már úgy éreztem, minden rendben van. Előadás után hazavitt. Éppen csak kiszálltam a kocsiból, persze előtte megöleltük, megpusziltuk egymást és lelkére kötöttem, ha hazaér, az legyen az első, ha belép a házba, felhív. Magamban megfogalmazódott a kishitűség, hogy nem akar olyan későn zavarni bennünket, majd azt mondja. Nem úgy történt. Felhívott, mert szeret engemet az én anyukám.

*

Vasárnap szintén kora délután indultunk el itthonról anyukával, fel a Svábhegyre. Ez volt az igazi csajos délután.

- Mindig meg vagy ijedve, ha a városban kell autóznod, közben nagyon is magabiztosan vezetsz.

- Köszönöm. Mindenesetre a dicséret fontos számomra. Ezt nem szeretem a nagy forgalmon túl, mikor hegyet kell másznom. Mindig attól félek, elromlik a fék, aztán gurulunk a pokolba.

- Robi gondoskodik róla, hogy jó állapotban legyen az autód.

- Te pedig hálás utas vagy, anyuka. Nini, megérkeztünk.

- Látom, Mesike integet az ablakból.

- Feltételezem, nem akar bennünket beengedni, inkább úgy gondolja, hogy integet nekünk.

Azt nem tudom, hogy csinálta, de mire ellenőriztem az ajtókat, hogy bezártam-e, anyukám nyitotta a kaput.

- Idegeskedtem, Juditkám. Azért néztem fentről az emeletről az ablakból, hogy messzebbre lássak. Hívtalak és ki van kapcsolva a telefonod.

Megnéztem, tényleg ki volt.

- Ne haragudj, nem tudom, hogy fordulhatott elő.

- Majd én megmondom a lánykád helyett. Indulás előtt idegeskedett, hogy fog ideérni, mintha először tette volna meg az utat. Az persze igaz, én aligha tudtam volna segíteni neki, ha eltéved.

- Fő, hogy nem történt bajotok. Gyertek be, mert készítettem fincsi dolgokat. Együnk-igyunk és ne törődjünk a világgal!

Véletlen volt, hogy kikapcsolódott a telefonom, de magamban cseppet sem bántam. Aggódott értem és ez nagyon jólesett. Tudom, hülye vagyok, de akkor is jólesik hallani tőle. Meg is köszöntem, mikor pár percig kettesben voltunk. Az uzsi fincsi volt, de azt nem mertem bevallani, fogalmam nem volt arról, miket ettem. Anyuka, ő bezzeg tudta. Ezek szerint előkelő étek lehettek. A társalgás elsősorban arról szólt, hogy a két anyuka jobban megismerjék egymást, amiből persze én is sok új információhoz jutottam. Magamban elkényvelhettem, egyikünk sem ment szüzen férjhez. Anyukámról tudtam az én keletkezésem körülményeiről. Más férfi nem volt az életében Lajoson kívül. Anyukának viszont volt egy komoly udvarlója, akihez majdnem feleségül ment, de a próbaházasság rosszul sikerült. Tetszett, ahogy előttem, a kis tacsó előtt elmondta, a fiú nem tudta kielégíteni. Nem tudta tűzbe hozni. Később persze apukával is előjöttek ezek a problémák, de legalább az első tíz évben nem lehetett rá panasz. Elindultunk a színházba és örültem, hogy anyuka hátra ült a kocsiba, miközben ő szállt be először. Büszke voltam magamra, én a nagy gépkocsivezető, hogy anyukám ül az anyósülésen és színház után én fogom őt hazavinni. Ő nem kérdezte meg, hogy hazaviszem vagy sem. Ronda vagyok, hiszen megfogadta, úgy fog velem bánni, mint a hímes tojással, aztán én emlékezem vissza a botlásaira. Nem botlás, csak egy ilyen kis hülye intézetis érezte úgy. A színházban én ültem középen, de azért hármásban beszélgettünk a felvonások között. Nem mentünk ki a büféhez, mert szerencsére egyikünk sem szereti a tömeget. Fenn a Schuller-villában búcsúzáskor lelkére kötöttem a kis évdőnek, miközben mindennap beszélünk telefonon, pénteken a munkahelyéről hozzánk jöjjön egyenesen és csak vasárnap este engedem haza. Fontos volt anyuka előtt megismételnem, amit előző nap lefixáltunk. Anyuka is megerősített, pénteken várjuk a Kurucz-lesen. Közben pedig megbeszéljük a részbeni átköltözését.

*

Egész héten valamivel készültem anyukám szobájában és nagyon jó kedvem volt. Robikám pedig minden este úgy tett magáévá, hogy vajon hozzá milyen érzések kötnek. Bolond Robi. Éppen úgy szeretem, mint ismerkedésünk utáni második nap óta mindig. Az viszont igaz, az esti nagy szeretkezések után jókat alszom és álmaimban anyukám játssza a főszerepet. Pénteken reggel vártam a hívását, mert mikor beér a klinikára, akkor szokott először hívni. Én ritkán hívom, mert általában nem ér rá. Eltelt a péntek délelőtt és semmi. Na, hála istennek, a nyuszika tényleg hisztis lett. Csapkodtam az irodában a dossziékat. Robi bejött és őt is kiküldtem. Szerencsémre nem fogadott szót nekem.

- Dítkám, Nem fogjuk ugyanazt lejátszani, mint az első terhességednél, hogy addig idegeskedtél, míg elvetéltél. Áruld el, mi bajod van?

- Nem tudom, mi van vele. Nem hívott még ma.

- Akkor vegyed kezecskédbe a telefont és hívjad fel, de ne hisztizzél, mert azt nem engedem! Csillagom, addig csinálod, míg megutáltatod velem Emesét.

- Megígérte, hogy munka után egyenesen idejön.

- Úgy látom mindjárt 13 óra, de még nincs elkésve. Este hat után várható az érkezése.

Abban a pillanatban szólalt meg a telefonom. Kaptam utána, de éreztem, gubanc van. Robi pedig kiment az irodából.

- Tessék, itt vagyok, reggel óta vártam a hívásodat.

- Juditka! Hallom, ideges vagy, mégis arra kérlek, légy rám tekintettel!

- Jézusom, csak nem bajod történt? Beszéljél, hallgatók, mondj el mindent! Hallod?!
- Mondanám, ha hagynál szóhoz jutni. Különben pedig megint sírós a hangod. Éjjel betörték az irodámba, még hozzá az ajtón keresztül.
- Nagyon figyelek, mesélj el mindent! Mit vittek el? Butaságot kérdezek, miközben az érdekelne, hol voltak a biztonsági őreik?
- Valószínű, pénzt kerestek, mert az illető tudhatta, hogy ma pénzosztás lesz a klinikán. Tudod, van egy páncélszekrényem, de abban nemigen tartok pénzt, hanem fontos klinikai iratokat meg winchestereket a számítógéphez. Van egy fémkazettám, amibe valóban szoktam pénzt rakni, ha készpénzzel kell fizetnem, nem átutalással. A klinika megalakulásának évfordulója van ma, ezért úgy terveztem, az alkalmazottakat pénzjutalomban részesítem, de készpénzzel. Képzeld el, tegnap egy biztonsági őrral mentem felvenni a pénzt és betettem ebbe a fémkazettába. Este, mielőtt hazamentem, valami azt súgta, vegyem ki és vigyem magammal a több millió forintot. Majdnem öt milla. Így is csináltam, kivettem a kazettából, mert az nem fért volna a táskámba és a kazettát lezárva visszatettem az íróasztalom fiókjába, nem a páncélszekrénybe, ahová szoktam. Üres fémkazetta.
- Azt vitték el, jól kitaláltam?
- Pontosan. Csak hát kemény pénzt fizetünk a klinika őrzéséért, és a biztonsági őr vagy portás, vagy minek nevezzem, alukált a fiókában.
- Esetleg összejártszott a rablóval, mondom én.
- Mindegy, kihívtam a rendőrséget és rengeteg nyomot vettek fel. Közben jól összeveszttem a kollégával, aki biztosítja a rokonságából, vagy mit tudom én honnan az őrséget. Róberttel akarok ebben a témában beszélni, mert közöltem, jövő szombattól nem tartok igényt a munkájukra. Alaposan összekaptunk, hiszen a kolléga tulajdonostárs.
- Anyukám, beszéljél Robival, de ha arra gondoltál, tőlünk veszed igénybe a szolgáltatást, afelett én diszponálok.
- Tudtok segíteni rajtam?
- Bocsáss meg, hidd el, nem akarom elbagatellizálni, de ez hasonlít az én okos kérdéseimre, „van szándékodban este hazavinni?” Biztonsági cégünk van és ha minden embert a klinikára kéne irányítani, akkor is megtenném érted. Jössz és este mindent részletesen megbeszélünk, ami nem arra vonatkozik, hogy tudunk-e segíteni. Remélem, a biztonsági cégnek van a károkozásra kockázatvállalása, mert illik, hogy legyen.
- Az igazság, nem értek én annyit ehhez.
- A lányod viszont kikupálódott. Nekünk van felelősségvállalási kötelezettségünk. Ha valahová betörnek és mi adjuk a szolgáltatást, biztosítónk a kár egy részét kifizeti. Mást nem vittek el, csak az üres kazettát?
- Ezenfelül az ajtót kell megcsináltatnom, valamint összekötöttük az orvos kollégámmal a bajuszunkat.
- Nem örülök neki. Legfeljebb az vigasztal, hogy neked sehol nincs olyanod, amit összeköthetnél. Ne izgulj, egyedül vagyok az irodában, de akkor sem szeretném, ha egyszercsak bemutatnád nekem a nevelőapámat.
- Pedig, valószínű, Lajost soha nem közelítettem meg olyan felizgult állapotban, mint ma a kollégát. Meg vagy velem elégedve?

- Ha ez azt jelenti, hogy megnyugodtál, akkor igen. Majd meglátod, milyen jól fogtok együtt működni a Kurucz vállalkozással. Bizony, megoldom és külön embert fogok állítani arra, hogy az anyukámra vigyázzon, ne kösse össze magát nyalka férfiakkal.

- Ezt nem értem. Nyalkát küldesz mellém, hogy nyalkátlanítson?

- Szeretnéd, anyukám, de nőnemű lesz az illető.

- Na hiszen! Ha te akarsz személyesen megvédeni, úgy járunk, mint a presszóban, hogy ráncuppannak. Örülök, ha számíthatok a segítségetekre. Most pedig megyek tovább intézkedni. Szia, te harcias amazon, aki képes lenne megvédeni az anyukája ártatlanságát.

- Szeretnél az lenni?

- Nem. 25 évig boldog voltam a házasságomban, most pedig itt van a féltékeny lányom, aki nem született volna meg, ha ártatlan lennék.

- Várlak, addig is nagyon vigyázz magadra! Szia, Emese néni.

Drukkoltam, hogy időben jöjjön este. Pár percet késett, de mielőtt indult, felhívott. Együtt vacsoráztunk hárman, illetve majdnem négyen, mert bizonyos dolgokat Picurka is ehett már. Dicsérte a főztömet és ez nagyon jólesett nekem, hiszen tudtam, az igazat mondja. Szombaton segítettem rámolni neki, mert egy csomó holmiját áthozott hozzánk. Tulajdonképpen, látva a ruháit meg cipőit a szekrényben, akkor hittem el, hogy minden hétvégén együtt leszünk. Megbeszéltük hármasban a betöréssel kapcsolatos teendőket. Robi felajánlotta a segítségét a nyomozással kapcsolatban, hiszen neki vannak magánnyomozó barátai.

*

Nesze neked gyenge idegzetű Judit! Engemet igaz, valamikor réges-régen Robi megfenyegetett egy játékpisztollyal és nagyon megijedtem, de anyukám egy közönséges bűnözővel járkált a városban, aki akár fejbe is lőhetett volna. Borzalom.

Kedden fény derült az igazságra. Pitiáner bűnözők. Kronológiai sorrendben: október 22-én, csütörtökön anyuka a saját kocsijával elment a bankba felvenni 4.600.000 forintot, hogy másnap fizessen a dolgozóknak egy kis jutalmat, tekintettel azon körülményre, hogy évfordulóhoz érkezett a klinika megalakulása. Egy biztonsági őrt vitt magával. Elkövette azt a hibát, hogy az ő jelenlétében tette be a pénzt a fémkazettába. Megjegyzem, ezek szerint naivságot nemcsak neveltetésem során gyűjthettem be magamnak, hanem a génjeimmel is. Óriási szerencséje volt, hogy belső sugallatra este a pénzt hazavitte. Ámbátor ez is meglehetősen kockázatos, ennyi pénzzel autózgatni. Éjszaka feltörték az irodája ajtaját és semmi mást nem vittek el, csak az üres kazettát. Ujjlenyomatokból hétfőn kiderült, két tettes volt, az éjszakai ügyeletes biztonsági őr, akiről pénteken még úgy tudtuk, békésen szunyókált a portásfülkében. Ehelyett ő törte fel az iroda ajtaját. A szerencsétlenségben az szerencse, hogy kulcsot anyukám nem hagyott a portán. Így azután meglettek a tettesek. A kísérő őr és a portai szolgálatot ellátó őr. Hűvösre tették őket, mert beismerték, hogy ők voltak az elkövetők. Anyukám kollégája, akinek a rokonsága biztosította a klinika őrzését, valószínű szegényében, kilépett a klinikáról és most árulja a tulajdon egy nyolcadát. Ugyebár a klinikának hét tulajdonosa van, de nyolcan voltak. Anyukám dupla részben tulajdonos. Mondtuk neki, vegye meg a harmadik részt, de ő meg inkább azt tervezi, a sajátját eladja és magánrendelőt nyit. Robikám hétfőn elkezdett intézkedni. Bement a klinikára, hogy alaposan felmérje az igényeket. Úgy terveztük, vasárnaptól, november 1-től vesszük át a szolgálat ellátását, mivel azonban két jómadarat bekaszliztak, így péntektől gyakorlatilag a mi embereink dolgoznak a klinikán. Mivel azonban az ördög nem alszik, Robi meggyőzte az anyósát, ha ezután nagyobb mennyiségű pénzt vesz ki a bankból, ő személyesen fog vele menni. Ahogy anyuka megjegyezte, az adott hét Mesikéről szólt. Juditkának pedig marad a nyavalgyás. Picurkát probléma-

mentesen hordtam ki. Most pedig időközönként hányingerem van. Robikám hiába magyaráz, hogy ne idegeskedjek. Idegeskednivalóm van egy rakással. Picurkát nem lehet egyedül hagyni, mert ha kapaszkodva is, de elkezdett járkálni. Apukára rossz ránézni, képletesen szólva. Ő váltig állítja, semmi baja, csak éppen háltni jár belé a lélek. És akkor itt van az anyukám, aki miatt folyamatos frászban vagyok. Persze, Robi azt mondja, a klinika nem oroszlanketrec. Csak hát az újságban meg olvasom, hogy elmezavarodott rátámadt a kezelőorvosára. Anyukám igenis ki van téve mindenféle veszélynek. Tudom, hülyeség, de már olyat is mondtam neki, tegye minden vagyonát pénzzé és fizesse a nyugdíjárulékot, de ne dolgozzon. Ha rendelőt nyit, akkor soha nem fogunk találkozni, mert nem lesz ideje. Hurrá! Remekül tudom magamat cukkolni a saját gondolataimmal. Nem kell, hogy valami történjen.

*

Hiszem, olyan boldog ember, mint én, élhet még a földön, de nálamnál boldogabb nincs a világon.

2009. július 27. hétfő. Kevés nevezetes dátum van az életemben, ez azonban közéjük tartozik. Aznap lett számomra egyértelmű, nekem is van anyukám. Egy csodálatos nő, akire felnézek. Emlékszem, előző nap olyan ideges voltam a várakozás bizonytalanságában, hogy érdemi megnyilvánulás minden téren távol került ideiglenesen tőlem. Még Robi közeledését is visszautasítottam. Ami persze csak annyit jelentett, a napi rendszeres nemi kapcsolatunk azon a vasárnapon elmaradt. Aztán rámvirradt egy csodálatos hétfő, amikor megtudtam az igazságot. Addigi életem legboldogabb napja volt. Egész délutánt anyukámmal együtt töltöttük. Este sokáig búcsúzkodtunk a kapu előtt, mikor hazaindult. Évek teltek el azóta. Ma sem tudjuk néven nevezni a kapcsolatunkat. Túlzás nélkül, imádjuk egymást, mintha egypetűjű ikrek lennénk. Néha az én nagy mackó férjescském úgy definiálja, hogy szerelmesek vagyunk anyukámmal. Nagy tiltakozást nem vált ki belőlünk, miközben a szerelem testiségről is szólna. Kétségtelen, ölelkezni és puszilkozni szoktunk, de ennél több igényünk nincsen. Na meg annyi, hogy minél többet egy társaságban legyünk.

2009. november 7. szombat. Ezen a napon lett szeretett apósom 75 éves. Robikámmal sokáig tervezgettük a meglepetést, különös tekintettel arra, hogy a szülei egyúttal az aranylakodal-mukat is tartották. Az én vendéglőmben ünnepelt a család, cigányzenekari aláfestéssel. Apuka kivirult ezen a napon és elhitttem neki, amit mindig mondott, nincsen semmi baja, csupán megöregedett. Annyira jól érezte magát, hogy még anyukámat is megtáncoltatta. Anyósom szerint senkinek nem tűnhetett fel, hogy én életemben először táncoltam. Igaz, anyukám is ezt mondta, de ő, hitem szerint, a legelfogultabb velem a családban. Másnap személyem bevoná-sa nélkül összeült a kupaktanács. Négyen voltak hivatalosak: Dr. Kurucz Róbert, Kurucz Róbert, valamint két hölgy, Olgica és Mesike. Anyukám előadta, hogy megnyerte tetszését a kisvendéglő, amit Robikám nekem vett, de csak a hasznos húzom belőle. Bedobta ötletét, fogjon a család építkezésbe és egy komolyabb vendéglátó komplexumot hozzanak létre. Ő finanszírozza. Olgica, mint szeretett anyósom, kapásból rögtönzött érvekkel támasztotta alá Mesike felvetését. A két férfinak nem maradt más hátra, mint hogy rábólintsanak. 2010-ben még tavasszal megvalósult anyukám álma. Karácsonyi Jutka pedig ma már ülhetne karba tett kezekkel, akkor is jó módon élne.

2010. április 23. Természetes szüléssel világra jött a kis haspókom, Kurucz Judit Emese. Ő az én lányom, és nemcsak azért, mert én szültem, hanem mert tökéletesen rám hasonlít. Mindene a hasa. Picurka az apja génjeit örökölte, vagy inkább a nagypapáját. Kis vasgyúró, de mini-mális fölőslég sincs rajta. Hugi pedig éjjel-nappal cicizne. Ezen a téren az apjára hasonlít. Bolond Robi lányunk születése után pár hónappal megkérdezte:

- Dítám, mit fogsz szólni hozzá, ha Hugi felnőttként is a ciciket fogja szeretni?

- Buta kérdés. Még szerencse, hogy viccből tetted fel. Akkor is a mi lányunk lenne.

Azóta, mivel már két éves, mostanság csirke-rajongónak mondanám. Hetenként legalább egyszer kiköveteli magának. Az elkészítés módja lényegtelen, csak csirke legyen. Kétgyerekes családom vagyok, de az egyik gyerekemet lassan csak fényképről fogom látni. Olgi mama tökéletesen kisajátította magának. Picurka többet van náluk, mint itthon. Jelzem, ha itthon van, akkor meg itt a nagyi is. Látom a sötét jövőmet. Emese nagyi minden hétvégén nálunk van és Hugit kisajátította. Benne látja megtestesülni az én gyerekkoromat. Az igazsághoz tartozik, okosak ezek a nagyik, mert túljártak az eszemen. Az anyukát úgy lehet legkönnyebben távol tartani a csemetéitől, ha le van foglalva. Rövidre zárva a dolgot, Ditka anyukát felvételiztették egyetemre. Ők ketten mindent finanszíroznak, nekem csak tanulnom kell. Olgi nagyi eleve így tervezte, hogy tovább kell tanulnom, aztán szövetkezett anyukámmal a hátam mögött. Fantasztikusak ezek a csajok, és veszélyesek. Egyébként úgy összebarátkozott a két nagymama, hogy Olgi nagyi rendszeresen bejár a klinikára. Kedvtelésből dolgozgat és mikor elfárad, hazatelefonál, hogy az aktuális gépkocsivezető menjen érte.

Mielőtt Hugi világra jött, én is gyakran megfordultam a klinikán. Anno Robival azt hittük, anyukám nem fog dicsekedni kollégáinak új státuszával, hogy anyuka lett. Ehhez képest az első alkalmat megragadta, hogy mindenkinek bemutasson. Még ő csodálkozott, amikor elé tártuk tévesnek bizonyult gondolatainkat. Bizonyos mértékig zárkózott maradtam, bár ma már akár arra is hivatkozhatnék, hogy nincs szabad kapacitásom barátkozásra. A Schuller-klinikán mégis találtam egy igaz barátnőt. Anyukámnak a pártfogoltja, egy fiatal, szintén gyermekorvos. Természetünkben sok a hasonlóság és őt is Juditnak hívják.

Szaporodnak a palettán, akikhez érzelmileg kötődöm. Ma már szeretet és szeretet között különbséget érzek. Robihoz testileg-lelkileg vonzódok. Elég, ha a kezemhez ér, mintha egy kapcsolót kattintana a testemben, aktivizálódnak a szunnyadó hormonok. Gyerekeimet imádom. Valóban úgy érzem, mintha anyatigris lennék. De hát miért is kéne jobban ragaszkodnia utódaihoz egy anyatigrisnek, mint nekem? Még nem volt rá példa, de érzem, ha bárki ferde szemekkel nézne rájuk, azért ölni tudnék. Anyuka és apuka iránti szeretetemet valamiféle ünnepélyességhez tudnám hasonlítani. Nélkülük biztos szürkébbnek érezném a napjaimat. Ez a kötődés, ami abszolút érdek nélküli. Csúnya megfogalmazás, hiszen nem vagyok érdekesember. Jobb úgy megfogalmazni, ők jelentik számomra egy reprezentatív étkezésnél a finom desszertet. Végül anyukám. Furcsa, de ma már ő jelenti számomra a biztonságot. Persze tudom, fizikailag Robi tudna megvédeni veszélyhelyzetben, de ki tudja, mit hoz még a holnap? Anyukám örökre az marad, akinek köszönhetem, hogy itt élek, ezen a földgolyón. Vannak bizonyos momentumok, amik kapcsolatunkban eltérnek az olyan anya-gyerek kapcsolattól, ahol ez folyamatos volt a születéstől kezdve. Míg Robi időközönként anyukája főztjét úgy dicséri, hogy a gyerekkorára emlékezteti, én ilyet soha nem érezhetek. Nekem a saját főztöm ízlik legjobban, és ez számomra természetes. Viszont képtelen lennék szavakba önteni, mit érzek anyukám jelenlétében. Ha kettesben társalgunk, ő is mindig ezt mondja, engem érez legközelebb magához. Hozzászóltam az anyagi jóléthez, és ma már nem mondom, hogy koldusként is boldog tudnék lenni. Mégis milliószorta fontosabb számomra, hogy szívemben érezhetem, milyen anyának és gyereknek lenni. Május elseje körül három napot töltött a teljes család anyukám balatoni nyaralójában. Ez a hónap családomban az ünnepekről szól. Másodikán Robi született, 15-én anyukám és 17-én anyuka.

2012. május 15-én lett anyukám 50 éves, amit senki nem hisz el neki. Nagyon-nagyon mélyre kell ásni gondolataimban, hogy felfedezzek valamit, ami momentán még teljesületlen vágy az életemben. Butaság, azt szeretném, ha kikiabálhatnám boldogságomat a világba, hogy mindenki tudomást szerezzen róla.

*

2012. május 15. kedd.

- Tessék, Vértes doktor szobája!

- Kérem a doktor urat!

- Sajnos a doktor urat nem tudom adni, pillanatnyilag szobán kívül van.

- Az asszisztense vagy?

- Igen.

- Szia, Kántor doktor vagyok a gyerekosztályról. Keressed meg a doktor urat és...

- Doktornő most jött be a szobába, adom.

- Tessék, Vértes Doktor.

- Szia, Emil, Judit vagyok. Sürgősen gyere át az igazgató főorvos-asszony szobájába! Úgy néz ki, Emesének akut myokardiális infarktusa van.

- Megyek, addig nézd meg a pulzusát...!

- Ne szövegelj, hanem gyere, mert nagyon rosszul van!

Lecsaptam a telefont, és eltettem a könyvet, amit Emese mellett találtam a földön, amikor hallottam az irodájából a zuhanást és benyitottam hozzá. Feküdt magatehetetlenül a széke mellett. Nehezen, de felemeltem és a kanapéra fektettem. Erősen vert a pulzusa és eszméletlen volt. Ebből következtettem a szívinfarktusra. Azonnal oxigént adtam neki. Még szerencse, jól felszerelt irodája van. Injekciót, mármint fájdalomcsillapítót is kellett volna adni, de nem vagyok kardiológus. Csak azok után hívtam a kollégát. Emil kiváló szakember, de lassú, mint a tetű. Azért elég hamar megérkeztek egy műtősgyerekekkel, és adott neki fájdalomcsillapítót, majd elvitték. Közben járt a szája, de csak annyit mondtam neki, olvasott éppen, amikor rosszul lett. Semmi köze ahhoz egy beosztottnak, mit olvas a főnökasszonya. Szerencsémre megtaláltam a telefonszámot, amit hívnom kellett.

- Tessék, Kurucz-vállalkozás!

- Ha jól hallom, Judit vagy?

- Igen, Kurucz Judit vagyok.

- Szia, én meg Kántor Judit a klinikáról.

- Úristen, csak nem valami baj van az anyukámmal?

- Sajnos van. „Judit karácsonya.” Te írtad ezt a könyvet?

- Igen én, de Juditkám, ne erről beszéljünk!

- Gyere be a klinikára, úgy néz ki, Emese infarktust kapott, miközben olvasta a könyvedet. Ne sírjál, ne veszítsd el a fejedet, jó kezekben van.

- Rohanok.

- Várlak anyukád irodájában. Ha nem lennék itt, akkor a gyerekosztályon megtalálász.

Óriásit domborítottam, csak éppen az eszem nem volt a helyén. Munkaidő végére terveztem, bejövök Emeséhez, hiszen ma 50 éves. Annyi mindent köszönhetek neki. Amióta elvégeztem az egyetemet, gyakorlatilag az ő szárnyai alatt tevékenykedek. Talán nem szerénytelenség ki-mondani, ő a legjobb, az egyedüli igaz barátnőm. Leültem a székére és minden igyekezetem-mel azon voltam, nehogy elsírjam magamat. Orvos vagyok, akkor is, ha a környezetemben kell valakinek segítségére lennem.

- Tessék, Kristóf doktornő irodája!
 - Vértés. Juditka, nyugodjál meg, nincs Emesének infarktusa! Valamitől bepánikolt, de már jobban van.
 - Értesítettem a lányát, elindult a klinikára.
 - Amikor kezdett észhez térni, a te nevedet mondta.
 - A lányát is Juditnak hívják.
 - Itt fekszik nálunk a vizsgáló szobában. Fel akart kelni, de közöltem vele, hogy leszíjazom.
 - Hála istennek, akkor próbálok megnyugodni. Ha ideér a lánya, vele együtt átmegyünk a kardiológiára.
 - Juditka, Emesének pár nap teljes nyugalomra van szüksége. Te a barátnője vagy, nekem csak a főnököm, nem parancsolhatok rá.
 - Nyugi, Emil, garantálom, pár napig nem találkozunk vele a klinikán. Alighanem most érkezett meg a lánya, mert hallom, rohan egy nő a folyosón. Mindjárt megyünk át hozzátok.
 - Gyertek, de nekem el kell mennem, a többi a te dolgod. Semmi szívgyógyszert nem szabad bevennie. Megismétlem, nyugalomra van szüksége. Szia, fiatalasszony!
- Kopogott az ajtón folyamatosan, tehát csak Judit érkezhett, hiszen a kollégáknak egyezményes a kopogása.
- Gyere be!
 - Szia, hol van az anyu?!
 - Nyugodjál meg! Telefonált a kollégám, hogy visszanyerte az eszméletét, és először a te nevedet említette. Ami biztos, és ez köztünk marad, a te könyvedet olvasta, amikor elájult. Mint orvos kérdezem, miről szól a könyv, hiszen eddig nem hallottam a létezéséről. Ne sírjál! Mindjárt átmegyünk hozzá, de előbb ezt tisztázzuk!
 - Tudom, képből vagy, ami a gyerekkoromat illeti. Anyukámnak sokat meséltem róla. A férjem rágta a fülemet, írjam meg életem első 26 évét. Elkészült, magánkiadásban jelent meg, és én balga, születésnapjára meglepetésnek szántam. Robi úgy intézte, hogy a biztonsági őrral küldte be, természetesen becsomagolva. Gondoskodott róla, hogy ma reggel kapja kézbe. Mondom, a szándékomat sem ismerte, hogy könyvet írok.
 - Valószínű, olyan megrázó történeteket olvasott, amiket eddig nem meséltél el neki. Születés-napi ajándékként nem volt szerencsés az elgondolásotok.
 - Judit! Hidd el, bármi történt, én imádom az anyámat, és soha, de soha nem szeretnék fájdalmat okozni neki. Tudom, a mai eszével ő is másképpen döntött volna a sorsom felől.
 - Majd elkérem anyukádtól a könyvet. Keveset tudok Karácsonyi Juditról. Annál többet Kurucz Juditról, hiszen Emesével nem találkozhatok úgy, hogy a családjáról ne tenne említést. Légy szíves, uralkodjál az érzelmeiden! Rakjad rendbe magadat, aztán átmegyünk anyukádhoz. Még valamit: szeretném, ha hazavinnéd, és pár napig mellette lennél. Agyondolgozza magát, ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy kibukott. Ő mást fog mondani neked, de kérlek, ne hallgassál rá! Ezen a héten ne engedd be a klinikára, és jó lenne, ha autót sem vezetne.
 - Bemehetek a mosdóba?
 - Engedélyt adok, hogy anyukád irodájának külön mosdóját használhassad. Siessél, mert engem várnak a betegek!

Judittal átmentünk Emeséhez. Az igaz, nem volt rosszul, csak az arcán látszott, mennyire megtört belsőleg. Nem sírt, de végtelenül szomorú volt. Ám a pillanatot, ahogy a lányát magához ölelte, érdemes lett volna lefotózni. Judit erős maradt, nem kezdett el sírni, Emesére pedig ráparancsoltunk, hagyja abba. Segítettem lekísérni a parkolóba. Ketten fogtuk közre, de csupán a biztonság kedvéért, mert a szomorúságon túl semmi más elváltozás nem látszott rajta. Ezt pedig soha nem fogja kiheverni. Mielőtt elindultak, Judittól kaptam egy nekem dedikált példányt a könyvéből, amit ott előttem firkantott:

„Sok-sok szeretettel barátnőmnek, Dr. K. Juditnak, Kurucz Judit. A Jézuska hozott, de senki nem várta tőle ezt az ajándékot.”

Szerencsére Emese nem látta a bejegyzést, mert addig, míg Judit írt, lefoglaltam őt. Borzalom, amennyi kegyetlenséget kellett átélnie Juditnak gyerekkorában, de azután jött csak a java az utolsó két évben. Ma már tudom, Emese annál a résznél bukott ki. Azóta még szorosabb a barátságunk. Ő maga sem tudja helyére tenni az érzelmeiket. Amiben biztos, nem anya és lánya kapcsolatuk van. Plátói szerelemnek definiálja, és cseppet sem szégyelli. Mindenesetre a könyv létezéséről senki más nem tud a klinikán.

*

- Hogy érzed magadat, anyukám?

- Juditkám, nagyobb benned az aggodalom irántam, mint amennyit ér az egész.

- Tudom, semmiség, csak ha Judit nem hallotta volna meg, hogy leestél a székről, már talán nem is élnél.

- Beleéltem magamat abba, amit írtál magadról. Hirtelen elsötétült minden és a többire nem emlékszem. Nem érzem gyengének magamat. Jó lenne, ha visszavinnél a klinikára és onnan hazamennék az Audival.

- Hallani nem akarok róla, érted?! Sehova nem viszlek. Ezen a héten pihenni fogsz itt nálunk. Ha ellenkezel, az ágyhoz kötözk. Úristen, az én számárságom miatt, majdnem elveszítetelek.

- Lehet, hogy jobban jártál volna.

- Anyukám, köztünk nem olyan az érzelmi kapcsolat, hogy ilyen hülye szánalmat keltő mondatokkal kéne kicsikarni egy kis empátiát.

- Ez igaz, na meg az is, hogy velem szemben ritkán vagy szenvedélyes. Nyugi, nem akarok meghalni.

- Ez a beszéd. Tégedet nem zavar, hogy a szeretteid legtöbben Juditok?

- Tudod, kislányom, a jobb kezemet szeretem, igazi barátnőmnek tartom a kis Kántort, de az életem értelmét ti adjátok Hugival és Picurkával együtt.

- Meggondolatlan hülye voltam és meglepetés helyett az életedre törtem. Némi magyarázat csupán, hogy múlnak az évek, távolodom a borzalmaktól és ehhez a család nagymértékben járul hozzá. Most a mennyben járok, de a pokolból indultam. Nem mondom, hogy az emlékeim valaha is megszépülnek, de fejemben egy olyan rekeszben tárolom őket, amit egyre ritkábban nyitok ki. 31 évesen Kántor Juditot barátnőmnek tartom, de az igazi te vagy. Ő aranyos, de azt a barátságot érdek-barátságnak tekintem. Legfőbb érdeme, hogy a klinikádon orvos.

- Ha meghaltam volna, vége a barátságoknak is? Juditkááám, neeeee! Ne sírjál, édes! Nem haltam meg szerencsére.

- Lelkiismeret-furdalásom van, hogy a születésnapodon kaptad meg a könyvemet. Azon gondolkodom, ha az ilyen mondataid után megvernélek, lelkileg megnyugodnék, vagy még inkább feldúlt lennék?

- Próbáld ki!

Eddigi életemben soha senkire nem emeltem kezet, bár bőven lett volna okom rá. Leültem mellé és szavak helyett megölelgettem, megpuszilgattam.

- Akiket szeretek, soha nem halhatnak meg, mert belezavarodnék.

- Édesem, magunk között vagyunk. Sajnos anyósodnak és apósodnak áll a zászló a koruk miatt.

- Robinak mondtam, ha bármelyikük meghal, itt fogjuk elhelyezni az urnájukat a könyvtárszobában.

- Róbert mit mondott erre?

- Hát izé...

- Kislányom, értelek, de ha elfogadsz tőlem egy tanácsot, harmadik babát csak akkor vállaljál be, ha kezedben lesz a diplomád, mert különben belezavarodsz.

- Nem lesz harmadik baba, de jól gyanítottad. Ha Robival kettesben vagyunk nagyon ritkán és valamelyikünket öröm éri, annak fergeteges szeretkezés a következménye. Ígérd meg nekem, a jelenlétemben olvasod végig a könyvemet!

- Kössünk üzletet. Hazaviszel, mert pár dolgot el kell intéznem otthon, de vissza is hozhatsz. Ha nem vagy hajlandó, akkor még ma éjjel végigolvasom.

- Esküszöm, ezt rögzíteni kellett volna kamerával. Az én szép és okos anyukám, aki egy jól prosperáló klinikának az igazgatónője, úgy adta elő magát, mint egy csitri. Nemcsak a szavaid voltak gyerekesek, de az arcodon is ez látszott. „Bemegyek a szobámba tanulni, de csak akkor, ha este elmehetek diszkóba.” Tekintély tépázó volt a szöveged.

- Ezzel is bizonyítom, mennyit jelentesz nekem. De hát kölcsönösen tudunk mindent egymásról. Semmiképpen nem gondolom, hogy egy jó anya-lánya kapcsolatban ez így van. Szerintem, teljesen őszinte mindig csak a lány. Aligha hiszem, hogy az anya mesél a lányának a nemi életéről.

- Na persze, ami nincs, arról nem kell mesélned.

- Világos. Áruld el, három év alatt hányszor fenyegettél meg, nem engednéd, hogy barátom legyen!

- Nem tudom mit tennék, de távol állna tőlem a boldogság, az biztos. Robinak sem nézném el, ha lennének nőügyei. Hiába nevelsz. Három évvel ezelőtt született egy lányod. Tessék őt felnevelni. Ez cirka húsz év. Majd utána foglalkozhatsz a saját boldogságoddal!

- Ezt is érdemes lett volna kamerával rögzíteni. Miket vág az anyja fejéhez a kétgyermekes családanya és üzletasszony.

- Üzletasszony az vagyok, na meg egyetemista is. Ami az anyaságot illeti, én szültem mindkettőt, még szoptattam is, de hozzájárulásom nélkül a két nagymama megosztott rajtuk. Viszont igaz, ha a nyakamon lógnának, nem tudom, hogy tanulnék.

- Igazságtalan vagy. Én hétvégi nagymama vagyok. Szemrehányást Olgicának tehetsz. Most pedig te ne nevelj!

- Elgondolkodtam rajta, hogy anyukának előadom magamat. Szerinted eljutna a tudatáig? Szerencsére nincs ilyen igényem, de tény, őt lenne a legnehezebb győzködni.

- Látnád szeretett anyósodat a klinikán. Múltkor még ágytálazni is akart, de szerencsére időben lebeszéltem róla. Jól tartja magát 77 éves korára.
- Emlékszel, anyukám? Két éve még apukát temettük, bár ő mindig mondta, hogy semmi baja. Ez is neked köszönhető, hogy kedvére foglalkozhat a kukacaival. Majdnem egyes számot mondtam, de tudom, az már nem aktuális nála.
- Jézusom, kislányom, te Olgica nemi életével is naprakész vagy, nemcsak az enyémmel?
- Igaz, de az egyik végleges, a másik folyamatos.
- Az is végleges.
- Átmegyek az irodába. Szeretném, ha lefeküdnél és pihennél.
- Inkább addig betelefonálok a klinikára, mert mindent szanaszétjével hagytam.
- Telefonálj, de hallani szeretném!
- Zsarnok.
- Tessék, Kántor doktor!
- Szia, Juditkám az...
- Nehogy már bemutatkozzál nekem. Akartalak hívni, de a te telefonod az irodádban maradt, Judithhoz meg még gyűjtöttem az erőt. Hogy lehetett ilyen tapintatlan veled?
- Örömet akart szerezni és tulajdonképpen utólag visszagondolva, én is örülök, hogy ennyire távol van már érzelmileg a múltjától.
- Emese! Hogy dolgozta volna fel magában, ha behalsz?
- Sajnos, ahogy és ebben biztos vagyok. A kollégák közül te tudod a legjobban, mit jelentünk egymásnak. Mindkettőnk élete megváltozott, bár definiálhatatlan marad örökre a kapcsolatunk. Juditka, azért hívtalak, hogy zárjál be mindent az irodámban és a kulcsokat tartsd magadnál! Be akartam menni, mert az autóm is ott áll az udvaron, de ez a zsarnok hallani nem akar róla.
- Örülök neki, de közöljed vele, ha a héten meglátlak a klinikán, Kurucz Juditot virtuálisan eltemetem. Egyedül ő tud rád hatni, hát tegye, hogy nyugodjon meg a lelkiismerete!
- Ne haragudjál rá, hiszen barátnők vagytok.
- Emese, tudod jól, te vagy a második anyukám és az anyukámért ölni tudnék. Tisztában vagyok vele, meggondolatlan volt, hiszen imád tégedet, de előre kell gondolkodni és nem utólag.
- Szigorú vagy vele.
- Az élet szigorú. Juditot szeretem és láttam, hogy ki volt borulva, mikor berohant ide. Közünk legyen mondván, az intézet bizonyos dolgokra nem tanítja meg a gyerekeket és ezt apától tudom, aki tíz évig élt intézetben. Nem, vagy nehezen alakul ki az önálló gondolkodás, mivel kötelező elvárások vannak velük szemben. Judit tudom, hogy szív-lélek a szerettei iránt, de alighanem örökre gyerek marad bizonyos vonatkozásban. Ezt ne mondd meg neki, mert visszavághat, hogy bagoly mondja verébnek, hiszen 35 éves koromra nekem is még mindig anyu a mentsvárom. Ő gyerekkorában terrorizálva volt, én meg mindent megkaptam, azért nem kellett önállóan döntenem semmiben. Bocsássál meg az indulatomért, de hidd el Emese, hogy értetek és nem ellenetek keltem ki magamból.
- Hétfőig tartsd a frontot! Juditkám pedig majd szeretne veled beszélni, de most várja őt az irodai munkája.

* * *